

**ULRIKE
MEINHOF'UN
ÖLÜMÜ**

Umut Yayımcılık

Ulrike Meinhof'un Ölümü

Çeviren: Suzan Zengin

-Umut Yayıncılık-

Umut Yayımcılık

Haziran 2012

ISBN: 978-975-7919-59-9

Yeni Demokrat Kadın Kitap Serisi 1

Baskı: Yön Matbaacılık

Davutpaşa Cad. 75/2 B 366

Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 544 66 34

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SAN. LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1
Aksaray-Fatih/İstanbul

Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33

e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

ÖNSÖZ

Umut Yayımcılık, 12 Ekim 2011’de aramızdan ayrılan Suzan Zengin’in hapisaneye girmeden önce çevirisini tamamladığı elinizde bulunan bu kitaptan bahsettiğinde Yeni Demokrat Kadın olarak bu kitabın basımını üstlenmenin bize gurur vereceğini söyleyerek talip olduk.

Zira karşımızda iki kadın vardı, biri kitabın üzerine yazıldığı RAF’ın önderlerinden **Ulrike Meinhof**; diğeri Meinhof’un ülkesinde uzun yıllar yaşamış ve ardından ülkesine dönerek devrimci mücadeleye katılmış olan **Suzan Zengin**.

Biri Alman devletinin, hapisanede ağır izolasyon ve tecrit altında tutarak ağır işkence yaptığı ve bunların işe yaramaması üzerine de Stammheim Hapishanesi’ndeki 719 nolu hücrelerinde boğarak öldürdükten sonra “intihar” ettiğini iddia ettiği **Ulrike Meinhof**; diğeri Türk devletinin evine yaptığı baskınla gözaltına aldıktan sonra bir kopyeyle tutukladığı ve Bakırköy Kadın Hapishanesi’nde bir dizi hastalığını tedavi etmeyerek katlettiği **Suzan Zengin**.

Biri, ölümünden bir süre önce kızlarına yazdığı mektubunda “*Sakin anneniz hapisanede olduğu için üzgün olmanız gerektiğini düşünmeyin. Aslına bakarsanız üzgün olmaksızın öfkeli olmayı yeğlerim!*” diyen **Meinhof**; diğeri iki çocuğuna ölesiye tutkun ama özgür bir gelecek için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan, çoğu zaman öfkeli, aynı zamanda sevgi dolu **Suzan Zengin**.

İkisi de yaşamları boyunca olduğu gibi hapisanede kaldıkları sürece baskılara boyun eğmemiş, iki direngen insan, iki kadın, iki devrimci, iki anne... Birinin konusu olduğu, diğerinin çevirdiği bu kitabı Yeni Demokrat Kadın Kitap Serisi’nin ilki olarak basmaktan onur duyuyoruz.

Ulrike Meinhof’un “intihar ettiği” açıklamasına onu tanıyanlar,

RAF taraftarları ve Alman faşizmini bilenler elbette inanmadılar. Bu suçu ortaya çıkarmak için önemli mücadeleler verdiler. Bu mücadelelerin önemli bir parçasını da ölümünü araştırmak üzere kurulan Uluslararası Soruşturma Komisyonu oluşturuyordu. Zira komisyon üyeleri adli tıp raporlarını inceleyerek ve tutukluların anlatımlarından yararlanarak Ulrike'nin intihar etmiş olma olasılığının olmadığını açık ve net bir şekilde ortaya çıkarıyorlardı.

Kuşkusuz, ne izolasyon işkencesi ne de sözde intihar iddialarıyla tutsakların katledilmesi sadece Almanya devletine özgü yöntemler değildir. Ülkemizde de başta F Tipi Tecrit Hapishaneleri olmak üzere ağır tecrit koşullarının varlığı, kötü yaşam ve beslenme koşulları, hasta tutsakların tedavi edilmeyerek katledilmesi, özellikle gözaltında "intihar" iddialı cinayetler vb. sıklıkla karşılaştığımız ve bugün de devam eden uygulamalardır.

2005 yılında Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) Türkiye Seksiyonu tarafından İstanbul'da düzenlenen "Duvarların Arka-sındaki Direniş" başlıklı uluslararası sempozyumun **Suzan Zengin** tarafından hazırlanan konseptinde tüm bu uygulamaların nedeni şu cümlelerle özetleniyordu: "*Tecrit-hücre sistemindeki (...) uygulamalarla hedeflenen şey özde, insanın iradesini kırmak, zulme ve haksızlığa karşı direnişi yok etmektir.*"

Ancak dün olduğu gibi bugün de hapishanelerdeki tecrit ve izolasyon zulmüne karşı direnenler vardır, yarın da olacaktır...

Özgür gelecek gazetesi çalışanı, çevirmen, insan hakları savunucusu olan **Suzan Zengin**, yaşamını yitirmesinin yollarını döşeyecek olan hapishaneye girmesinden kısa bir süre önce bu kitabın çevirisini tamamlamıştı. Bu iki devrimci, baş eğmez kadını saygıyla anıyoruz. Bu çalışmayı bize veren Umut Yayımcılık'a özel teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Bu iki devrimci kadının kesişme noktası olarak ortaya çıkan bu kitabı ülkemizde ve tüm dünyada hapishanelerde direnen tutsak kadınlara ithaf ediyoruz...

*Yeni Demokrat Kadın
Mayıs 2012*

Suzan Zengin'in önsözü

“Özgürlük özgürlük mücadelesiyle kazanılır!”

Ezenler ile ezilenler arasındaki sınıf mücadelesi olanca keskinliğiyle ve de artan bir hızla sürüyor.

Özel mülkiyetin ortaya çıkışı, beraberinde ezenler ve ezilenler olarak ikiye ayrılan sınıflı toplumlara da ortaya çıkarmakla kalmayıp, kadın sorununu da ortaya çıkarmıştır. Bu aynı zamanda kadının “tarihi yenilgisi”nin de başlangıcı olmuştur. Sınıflı toplumlarla birlikte, ezilen sınıfın kadını, kendi sınıfının erkeğine kıyasla birkaç kat daha baskı ve sömürü altına alınmıştır.

Ancak sınıflar mücadelesinin seyri içinde, kadın giderek bu mücadelede daha aktif bir rol almaya, kendini mücadelenin ön saflarına taşımaya başlamıştır.

Özellikle de, insanın insan üzerindeki baskı ve sömürsünü had safhaya taşıyan sanayi toplumuna (kapitalizme) geçişle birlikte, ezilen kadının sınıf mücadelesindeki yeri ve önemi, yadsınmaz bir gerçeklik haline almıştır. Kendi sınıfının erkeğinden birkaç kat daha fazla baskı ve sömürü gören ezilen kadın, artık hak alma mücadelesinin ön saflarındaki yerini tartışılmaz hale getirmiştir.

Bilimsel sosyalizmin işçi sınıfının kurtuluşunun rehberi haline geldiği 1800’lü yıllar ise, ezilen sınıfın kadınının maruz kaldığı katmerli sömürden ancak sınıf mücadelesi ve bu

mücadelenin başarıya ulaşması ile mümkün olabileceği gerçekliğini de ortaya çıkarmıştır.

O yıllarda verilen sekiz saatlik iş günü ve insanca çalışma-yaşama koşullarına kavuşma mücadelesinde kadınların giderek daha aktif yer alması, New Yorklu tekstil işçisi kadınların yaktığı direniş ateşiyile doruğa çıkacak, kadının kurtuluşunun yolunun sınıf mücadelesinden geçtiği tezi daha bir somutlaşacaktı.

Tekstil işçisi kadınların yaktığı direniş meşalesi, sonraki yıllarda elden ele dolaşmayı sürdürecekti.

Clara Zetkin, Rosa Lüksemburg, Alexandra Kolontai gibi devrimci kadın önderlerin sınıf mücadelesinde, hem teorisyen hem de pratik olarak yer almalarıyla birlikte, kadının sınıf mücadelesindeki yeri başka bir boyuta taşınacak, emekçi kadınlar artık onların izinden yürümeyi kendine rehber edinecekti.

Artık her ülkede tek tek verilen sınıf mücadelelerinde sayısız kadın önder, mücadelenin en keskin cephesinde yerini alacaktı.

Emperyalist-kapitalist sisteme geçişle birlikte yeni bir evreye giren, daha bir keskinleşen sınıflar mücadelesi, kadının bu mücadeleye daha bilinçli katılımını getirecek, keskinleşen bu mücadelenin ürünleri olan Sovyet Devrimi ve sonraki yıllarda gerçekleşen Çin Devrimi, erkeklerin olduğu kadar kadınların da omzunda yükselecekti.

Devrim mücadelesinin tüm dünyada yükselişe geçtiği, dünyayı kasıp-kavurduğu yıllar olan, '60'lı yılların ikinci yarısı, kadının devrim mücadelesindeki yerini daha da pekiştirmekle kalmayıp, kadın sorununun da devrim mücadelesinin merkezi sorunlarından biri olarak tartışılmaya başlamasını getirmiştir.

Çünkü kadın sorununu sınıfsal özünden kopuk, içini boşaltarak ele alan, kadın-erkek sorununa indirgeyen feminist akımlar da bu süreçte belli bir güç olmaya başlamış, kadın sorununun çözümünü sistem içinde aramaya dönük çabalar artmıştı. Ancak bu

yönlü girişimlere en anlamlı cevap yine ezilen sınıfın sınıf bilinçli kadınlarından gelmekte gecikmemiştir. Sayısız devrimci kadın, kadının kurtuluşunun yegane yolunun devrim mücadelesiyle kurulacak olan sınıfsız toplumda olduğuna dair inançlarını, her türden bedeli göze alan ve ödemekten de kaçınmayan pratikleriyle kanıtlamışlardır.

Hem emperyalizme bağımlı ülkelerde hem de emperyalist metropollerde önlenemez bir yükseliş gösteren devrim mücadelesinin kadın önderleri, bu mücadelenin ancak silahlı mücadeleyle başarılabacağı fikrine de giderek daha çok inanır olmuşlardı. Bu inanç kadınların silahlı mücadeleye giderek daha yoğun bir katılımını da getirecek, ciddi bir bilinç sıçraması yaratacağı.

Devrim mücadelesinin başarıya ulaşmasının ön koşulu olarak silahlı mücadeleyi öngören çizginin ülke topraklarında da ağırlık kazandığı, '71 devrimci çıkışının önderlerinden olan komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın, Çin Devrimi ve bunun devamı olan BPKD deneyim ve derslerinden yola çıkarak oluşturduğu çizginin peşinden gidenlerin ilklerinden birinin Meral Yakar olması da bu bilinç sıçramasının eseri idi.

Bu sürecin emperyalist metropollerde ortaya çıkardığı devrimci önderlerin önde gelenlerinden biri ise, Ulrike Meinhof'du.

Silahlı mücadele fikri aynı yıllarda emperyalist ülkelerin devrimcilerinin bazı kesimleri açısından da devrime götüren tek yol olarak görülmeye başlamıştı.

Bu ülkelerden biri de Almanya'ydı. Bu gelişme karşısında panikleyen Alman emperyalistleri, bu mücadeleyi boğmak ve önderlerini her türden yöntemle etkisizleştirmek, hatta imha etmek için kolları sıvamakta gecikmediler.

Ne de olsa bu yönlü tarihi "deneyime" sahiptiler. Bir tarihte Alman emperyalizminin "bekası" için, iki devrimci önder olan, Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'i gözünü kırpmadan katle-

denler ne de olsa yine kendileriydi.

Alman emperyalizmini panikleyen gelişmenin adı, Alman devrimcilerinin kurduğu Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF)* ve böylelikle de RAF'ın önderleriydi. Faşist Alman devleti bu tarihlerde RAF'ın önderlerine dönük tam bir “cadı avı” başlattı. Özellikle de, RAF'ın kurucuları olan Ulrike Meinhof ve Andreas Baader, Alman emperyalizminin başlıca hedefi haline geldiler.

RAF'ın aynı yıllarda gerçekleştirdiği çok sayıda silahlı eylem, bu hedefe daha da sıkı kilitlenmelerini getirmişti.

Karşı devrimin RAF önderlerini saf dışı etmeye dönük faaliyetleri sonuç vermeye başlayacak ve RAF önderleri birbiri ardına Alman emperyalizmine esir düşecek, kimileri ise, daha yakalanmaları sırasında infaz edilecekti.

Hücre tipi hapisanelerin ilk uygulamaları da yine tutsak edilen RAF önderlerine dönük hayata geçirilecekti. Tecrit ve izolasyonun en ağırlı ise, Ulrike Meinhof, Andreas Baader, Karl Raspe ve Gudrun Ensslin gibi isimlere uygulanacaktı.

Bunlar içinde Ulrike Meinhof'a dönük, tecriti ve izolasyonu ağırlaştırılan daha “özel” uygulamalar gündeme gelecekti. RAF'ın önder kadroları içinde en öne çıkan isim olması ve örgütün beyin kadrosu içinde de önemli bir yer tutması nedeniyle, Ulrike Meinhof Alman emperyalistlerinin üzerinde durdukları önemli bir isimdi.

1936 yılında doğan ve Almanya/Marburg'da Felsefe, Pedagoji, Sosyoloji ve Alman Filolojisi eğitimi alan Meinhof, daha öğrencilik yıllarında Alman Komünist Partisi üyesi oldu ve Almanya'nın silahlanma politikalarına karşı gerçekleştirilen eylemlerin içinde yer aldı. 1960 yılında ise, Hamburg'da çıkan politik dergi “Konkret”de (Somut) çalışmaya başladı. Bir süre sonra, derginin siyasi çizgisiyle yaşamaya başladığı fikir ayrılıklarından dolayı dergiden ayrıldı.

Meinhof sonraki yıllarda giderek daha radikal-devrimci bir hattu

benimsemeye başladı ve 1970'lerin başında, bir mağazayı kundaklama iddiasıyla hapiste bulunan Andreas Baader'in kaçırılmasını organize etti ve Baader'le birlikte yeraltına çekildi. Bu süreçte Andreas Baader, Gudrun Ensslin ve Holger Meins gibi devrimci isimlerle birlikte, "RAF"ı (Rote Armee Fraktion- Kızıl Ordu Fraksiyonu) kurdu.

Alman devleti tarafından yakalanarak ağır tecrit koşullarının hüküm sürdüğü hapisanelere konuldu. Faşist Alman devleti Ulrike üzerinde "beyaz işkencenin" en ağır biçimini hayata geçirmeye başlamıştı. Bununla en başta da Ulrike'nin, "hasta, deli bir kişilik" olarak gösterilmesi amacıyla, psikolojik olarak çökertilmesi hedefleniyordu.

Ulrike böylece ilk sekiz ay boyunca, Köln-Ossenbunrg Hapishanesi'nin "kadın psikiyatrisi" bölümünde, "ölü bölüm" olarak adlandırılan bir yerinde tutulacaktı. Ulrike'nin bu bölümde tutulduğu günlerde çok sayıda uluslararası eylem gerçekleşecek ve bu eylemlerin yarattığı yankının sonucu olarak, Ulrike "ölü bölümden" çıkarılacaktı. Yine Ulrike'nin "hastalıklı bir kafa" olduğunu "işpatlamak" için yapılmaya çalışılan bir beyin ameliyatı da, uluslararası protestolarla engellenecekti.

Alman devleti bu girişimlerinde başarıya ulaşamayınca, bu defa "örgüt içinde fikir ayrılıkları var" biçiminde spekülasyonlara başvuracaktı. RAF tutsakları üzerindeki tecrit ve izolasyon koşulları ise giderek ağırlaşacaktı. Ancak RAF tutsaklarına dönük uygulamalar, onlara dönük ağır tecrit ve izolasyonla sınırlı kalmayacaktı. RAF tutsakları içinde buldukları ağır tecrit koşullarını protesto etmek için, 1973 yılında ilk açlık grevlerini gerçekleştirdiler. 1974 yılında tekrar açlık grevine giden tutsaklardan Holge Mains, zorla beslenme uygulaması sonucunda yaşamını yitirdi.

Ancak Mains, faşist Alman devletinin katlettiği ilk devrimci değildi. Aynı yıllarda çok sayıda devrimci, Alman devletinin "terörle

mücadele” politikası sonucu katledilecekti. Bu politikanın o yıllardaki ilk kurbanı, RAF militanı Petra Schelm’di. Schelm, bir operasyon sırasında vurularak katledildi. Georg von Rauch adlı devrimci de yine aynı dönemde, 4 Aralık 1971 tarihinde bir sivil polis tarafından bir metre mesafeden kafasına ateş edilerek öldürüldü.

RAF tutsağı Katherina Hammerschmidt ise tutsak edildiği Berlin JVA Hapishanesi’nde ağır hasta olduğu dönemde, bilinçli olarak tıbbi müdahale yapılmaması sonucu, tahliyesinden kısa süre sonra, tümör nedeniyle 29 Haziran 1975’de yaşamını yitirdi.

Yine RAF tutsaklarından Siegfried Hausner, ağır yaralı yakalandıktan sonra, doktorların sevkini ölüm anlamına geleceğini söylemesine ve bu nedenle sevkine izin vermemesine rağmen, Stammheim Hapishanesi’ne sevk edildikten hemen sonra yaşamını yitirdi. Ve bu yıllarda benzer birçok katliam gerçekleştirildi, çok sayıda şaibeli ölüm gündeme geldi.

Bunların en tartışmalı olanları ise, Meinhof’la başlayan, Stammheim Hapishanesi’ndeki “intihar” vakalarıydı hiç kuşkusuz.

Stammheim Hapishanesi’nde o güne kadar görülmedik bir tecrit altında tutulan Ulrike Meinhof’un, 9 Mayıs 1976 tarihinde, tutulduğu hücrede “intihar” ettiği açıklaması yapıldı. Ancak daha açıklama yapılır yapılmaz, “intihar” iddiası üzerinde şaibeler oluşmuştu.

Meinhof’un cenaze töreni büyük bir kitle gösterisine dönüştü. Ne avukatları ne RAF taraftarları ne de özellikle kız kardeşi, Meinhof’un intihar ettiği iddiasına inanmışlardı. Çünkü Meinhof’un devrime olan inancı hapishane koşullarında da sarsılmadan sürüyordu ve bu inancın yansıması olarak da, daha kısa süre önce hapishane ziyareti sırasında kardeşine şöyle demişti:

“İnsan sadece yaşadığı sürece ayağa kalkabilir ve mücadele edebilir. Eğer benim kendimi öldürdüğümü duyacak olursan, sakın inanma ve şundan emin ol ki, bu bir katliamdır.”

Meinhof'un ölümünü takip eden günlerde ortaya çıkan birçok bulgunun yanı sıra, Alman devletinin onun ölümüyle birlikte yaptığı birbiriyle çelişen açıklamalar vb. gelişmeler, Meinhof'un ölümünün bir intihar değil, katliam olduğunu gösteriyordu.

Ve Meinhof'un kardeşinin, avukatlarının ve ölümünün intihar olmadığına inanan çok sayıda kişi ve kurumun girişimiyle, bağımsız bir araştırma komisyonu oluşturularak, "intihar" iddialarının gerçeği yansıtmadığı ispatlanmaya çalışıldı. Araştırma sırasında elde edilen tüm bilgi ve bulgular, olayın intihar olmadığına, Meinhof'un hücresinde katledildiğine işaret ediyordu.

Bağımsız Araştırma Komisyonu yaptığı inceleme ve araştırmanın sonuçlarını aynı dönemde kamuoyuna açıkladı.

"Ulrike Meinhof'un Ölümü" başlığıyla sunduğumuz rapor okunduğunda da görüleceği üzere bir dizi "ilginç", bir o kadar da önemli gerçeği ortaya çıkarıyordu. Örneğin egemen sınıfların, hücre tipi hapisanelere ellerini kollarını sallayarak girebilmek için, "gizli kapılar" inşa ettikleri, gizli servis elemanlarının ve de Alman Ordusu'nun üst düzey temsilcilerinin, bu kapıları kullanarak, siyasi tutsakların kaldığı bölümlere sistematik "ziyaretler" gerçekleştirdikleri bilgilerine ulaşıyordu.

Ancak Meinhof hücresinde "intihar" ettiği iddia edilen tek politik tutsak olmayacaktı. 18 Kasım 1977'de Anderas Baader ve Jan Carl Ruspe hücrelerinde silahla vurulmuş olarak bulunacaklar, aynı tarihte Gudrun Ensslin'in de hücresinde kendini astığı iddia edilecekti.

Fakat faşist Alman devleti RAF militanlarını sadece katletmekle yetinmeyecekti. Meinhof'un cesedi, beyni çıkarılmış olarak ailesine teslim edilecek, yapılan itirazlar sonucu, ancak geçtiğimiz yıllarda "kayıp" olan beyin ailesine geri iade edilecekti. Meinhof'a dönük, ölümünden sonra bile gerçekleşen saldırı, sadece bununla da sınırlı kalmamıştı. Mezar taşına yazılan "Özgürlük, özgürlük

mücadelesiyle gelir” şiarı da, mahkeme kararıyla mezar taşından silinecekti. Çünkü bu şiar, topluma “terörist” olarak lanse edilen Meinhof’un gerçek kimliğini yansıtıyordu. Saklamaya, ortadan kaldırmaya çalıştıkları da buydu. *Onun devrimci kimliği!*

Halklara dönük saldırıların “terörle mücadele” adı altında yoğunlaştığı günümüzde, emperyalist-faşist Alman devleti, devrimcilere dönük, RAF militanları özgülünde geçmişte yürüttüğü karalama, halktan soyutlama kampanyalarını, yine RAF üzerinden yeniden başlatmış bulunuyor. RAF militanlarının “intihar” ettiği fikrini pekiştirmek için yalancı tanıklar bulunuyor, filmler çekiliyor, eski devrimci artıklarının ağzından başta Meinhof ve Baader olmak üzere, devrimciler karalanmaya çalışılıyor. Çünkü onlar da artık biliyorlar ki, gittikçe daha geniş yığınlar, “Özgürlük, özgürlük mücadelesiyle gelir” şiarını kendilerine rehber ediyor!

“Özgürlük, özgürlük mücadelesiyle gelir” şiarının ardından giden devrimci kadınların sayısı ise her geçen gün artıyor. Gerek dünyada gerekse ülkemizde onlarca, yüzlerce ve hatta binlerce kadın bu şiarın ardından gitmeyi sürdürüyor. Onlar kah dağlarda gerilla kah F tipi hapishanelerde tutsak olarak, ama ille de kan-can bedeli bir mücadelenin içinde, yani sınıf mücadelesinin en keskin cephesinde yerlerini almakta bir an bile tereddüt etmemekteler.

***RAF:** RAF, Almanya’daki emperyalist-kapitalist sisteme karşı silahlı mücadeleyi savunuyordu. RAF’ın kuruluş tarihi, aynı zamanda Andreas Baader’in hapisten kaçıldığı tarih olan, 14 Mayıs 1970 olarak geçer.

Alman devleti RAF’ı, sayısız banka soygunu ve bombalı eylemin yanı sıra, 34 kişinin ölümünden sorumlu tutmaktadır.

Ulrike Meinhof’un vd. RAF önderlerinin hapishanede “ölü bulunması”nın ardından devam eden RAF davası, 1977 yılında sonuçlandı ve halen hapiste olan RAF üyeleri ömür boyu hapis cezası aldı.

RAF, mahkemenin militanlarına verdiği ömür boyu hapis cezaları üzerine, onların serbest bırakılmasını sağlamak için, Alman kamuoyunda “Alman Sonbaharı” olarak da adlandırılan bir eylem gerçekleştirdi ve işveren birliği başkanı Hans Martin Schleyer’i kaçırdı. Yine RAF militanları, Alman hükümeti üzerindeki baskıyı artırmak amacıyla bu eyleme paralel olarak, bir Lufthansa uçağı kaçırdılar.

Somali’ye götürülen uçağa özel birlikler tarafından bir operasyon düzenlendi, eylemi gerçekleştiren militanlar bu operasyonda katledildi. Andreas Baader, Gudrun Ensslin ve Jan-Carl Raspe’nin hücrelerinde “l bulunması” da işte uçağa düzenlenen bu operasyondan birkaç gün sonraya denk geliyordu. RAF ise, nder kadrolarının ölüm haberinin duyulmasıyla birlikte, buna elinde rehin tuttuğu Schleyer’i öldürerek karşılık verdi. Çünkü nder kadrolarının bizzat Alman devleti tarafından katledildiğinden emindi.

RAF 1998 yılında kendini fesih ettiğini açıkladı. Ömür boyu hapis cezası alan RAF tutsaklarından halen yaşayanlar, son yıllarda (yasa gereği) tahliye edildiler. En son 19 Aralık 2008’de, 26 yıldır hapistede bulunan Christian Klar’ın tahliye edilmesiyle birlikte, şu an hapistede sadece RAF militanlarından Birgit Hogefeld bulunmaktadır.

“Öldürmenin birçok yöntemi vardır.
Herhangi birinin karnına bir bıçak batırabilirsin,
Herhangi birinin ekmeğini elinden alabilirsin
Herhangi birinin hastalığını tedavi etmeyebilirsin,
Herhangi birini kötü bir eve tıkabilirsin
Herhangi birini intihara itebilirsin,
Ölesiye çalıştırabilirsin
Herhangi birini bir savaşın içine sürükleyebilirsin vb.
Bunlardan yalnızca çok azı ülkemizde yasaktır...”

(Bertholt Brecht)

Önsöz

09.05.1976 tarihinde Ulrike Meinhof'un intihar ettiği açıklandığında -devlet yetkililerinin ve basının yaydığı- yapılan yorumlar karşısında hemen şüphe oluştu.

Özellikle de Ulrike Meinhof'un avukatları ve kız kardeşi, Ulrike Meinhof'un kişiliğini ve politik kimliğini tanımlarından kaynaklı, onun intihar edebileceğini mümkün görmüyorlardı.

Avukat Oberwinder, avukatların 09.05.1976'da yaptıkları basın açıklamasında şunları söylüyordu: "Ben kendim geçen Çarşamba bayan Meinhof ile dilekçeler üzerinde tartıştım. En küçük bir ilgisizlik belirtisi yoktu; bayan Meinhof'un grubun görüşlerini açıkladığı sert bir tartışma yaşandı...."

Ve devamında: "Savcı Kaul'ün burada belirtildiği biçimde Ulrike Meinhof ve Andreas Baader arasında kesin bir ayrışma olduğundan söz etmesi gerçeği ifade etmeyen çirkin bir iddiadır."

Avukat Schilly, hem Ulrike Meinhof'un vasisi Klaus Croissant'ın, hem de tutukluların cesedi görmesinin engellenmesine ilişkin öfkesini dile getirdi:

"Neden kız kardeşinin güvendiği bir doktor otopsiye dahil edil-

medi? Otopsideki bu şüphe uyandıran acele niçin? Bunların hepsi bu meselenin ardına düşülmesini ve böyle bir intiharın meydana geldiği yorumuyla yetinilmemesini gerektiren soru işaretleridir.”

Avukat Schilly uluslararası bağımsız bir komisyonun görevlendirilmesini talep etti.

Ağustos başında, Ulrike Meinhof’un ölümünden kişisel ve politik olarak etkilenen bir grup inisiyatifi ele aldı ve uluslararası kuruluş çevrelerine ve tek tek kişilere bağımsız bir komisyonun oluşturulması ve desteklenmesi çağrısı yaptı.

Hemen hemen hepsi olumlu ve Ulrike Meinhof’un ölümünün bağımsız soruşturulmasına dair geniş görüşler içeren çok sayıda cevap geldi.

İlk resmi otopsi sonuçları kamuoyuna ulaştığında yetkililerin intihar tezine karşı itirazlar oluştu. Ağustos’ta İngiliz gazetesi “The Observer”de “Ulrike Meinhof’a tecavüz edildi ve boğuldu mu?” sorusunu ortaya atan ve bir dizi belirsizlik ve mantıksızlık sıralanan bir makale yayımlandı.

Daha sonra 26.08.1976’da Batı Avrupa’daki Politik Tutsakları Savunma Komitesi (IVK) tarafından yapılan basın açıklamasında bir Uluslararası Soruşturma Komisyonu oluşturulduğu açıklandı.

Komisyonun çalışması ’76 sonbaharında başlayabildi. Komisyonun içinde çalışma grupları oluşturuldu: Bir psikolojik (tutukluluk koşullarıyla ilgili), bir tıbbi ve bir de kriminal sorunlara ilişkin.

Aarhus’da bir sekreteryaya oluşturuldu. Komisyon toplam beş ortak çalışma toplantısı yaptı.

Komisyonun çalışması -öngörüldüğü biçimde- 1977 yılında tamamlanamadı. Üyelerin meşgul olduğu işlerin fazlalığı bunda etkili oldu. Ama çalışmalarının Alman makamlarınca engellenmesi ve boykot edilmesi de bu gecikmede etkili oldu.

- Böylece Avukat Croissant komisyonun Amsterdam'daki ilk çalışma toplantısına davet edildi. Almanya'dan çıkışına izin verilmediği için maalesef katılamadı.

- Komisyon Stuttgart-Stammheim'daki tutuklulara ziyaret dilekçeleri verdi. Dilekçeler ret edildi.

- Tutuklular, Andreas Baader, Gudrun Ensslin ve Jan Carl Raspe komisyona yazılı raporlar verdiler. Komisyon tarafından ifadelerinin alınması düşünülüyordu. Buna fırsat kalmadan öldüler.

- Savcılık sonuç raporlarını komisyona vermeyi ret etti.

- Komisyon birçok kişiye yazdı ve tanıklık etmelerini rica etti. Bir kısmı devlet yetkilileri ifade iznini onaylamadığı için Komisyon genelde ret cevabı aldı.

Tüm bu zorluklara rağmen komisyon sağlıklı bilgiler elde etmeyi başardı.

1977 sonbaharında Stammheim ve Stadelhim'da yaşanan ölüm olayları komisyonun tepki göstermesine neden oldu. Özellikle de bu sürede komisyon için Ulrike Meinhof'un -Alman makamlarının iddia ettiği gibi- kendisini asamayacağı netleşmiş olduğundan! Bundan dolayı seketarya 18.10.1977 tarihinde Baaden Württemberg Adalet Bakanlığı'na bir telgraf gönderdi. Kopyaları Cenevre'deki BM İnsan Hakları Komisyonu'na ve Strassburg'daki Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na gitti. Komisyon bu telgrafta ölümlerin soruşturulması için uluslararası bağımsız bir soruşturma talep ediyor ve komisyon üyelerinin bu çalışmada yer almaya hazır olduklarını belirtiyordu.

ULUSLARARASI SORUŞTURMA KOMİSYONU'NUN ULRİKE MEİNHOF'UN ÖLÜMÜNE İLİŞKİN AÇIKLAMASI

Komısyon çalıőmasının sonunda sekretarya tarafından (Uluslararası Komısyon'un sekretaryası) kendilerine sunulan aşağıdaki raporu onaylamıőtır.

Komısyon tek bir ayrıntıya bile kendi görüşlerini katmadan, bu için ehli uzmanların katkılarıyla ortaya ciddi bir çalıőmanın çıktığını vurgulamaktadır. Bu alıőma dikkate alınmayı hak etmektedir ve geniş bir biçimde yaygınlaőtırılmalıdır.

Komısyon sonuç olarak üyelerin içerikteki hangi noktalarda ortaklaőtıđını tespit ediyor:

- Ulrike Meinhof birçok kez ve uzun sürelerle işkence olarak tanımlanmak zorunda kalınan tutukluluk koşullarında kalmıştır. Söz konusu olan işkence biçimi, sosyal izolasyon ve duyumsal deprivasyon olarak tanımlanandır. Bu yöntem Almanya'da birçok politik tutukluya ve daha baőkta tutuklulara da uygulanmaktadır.

- Devlet yetkililerinin Ulrike Meinhof'un kendisini asarak intihar ettiği iddiası kanıtlanamamıőtır ve Uluslararası Komısyon'un bulguları Ulrike Meinhof'un kendini asamayacağı kanaatinde ısrarlıdır.

- Soruşturma sonuçları daha çok Ulrike Meinhof'un asıldığında

ölü olduğu kanaatindedir ve bu ölümdede bir başka kişinin müdahalesi olduğuna dair endişe verici bulgulara dikkat çekilmektedir. Komisyon, Ulrike Meinhof'un ölüm koşullarına dair kesin bir açıklama yapamıyor. Buna rağmen gizli servislerin -cezaevi personelinin yanı sıra- 7. kattaki hücrelere girebildikleri gerçeği karşısında, hem de ayrı ve gizli bir geçitten, tüm şüpheler haklıdır.

Komisyonun bu soruşturma sonuçları karşısında Stammheim ve Stadelheim'daki ölümleri araştırarak uluslararası bir soruşturma komisyonu oluşturulmasının çok acil bir ihtiyaç olduğu anlaşılmaktadır.

Komisyon elinde bulunan tüm belgeleri kullanıma sunan Ulrike Meinhof'un kızkardeşine ve ayrıca çalışmayı kolaylaştıran, destekleyen ve ekonomik katkıda bulunan tüm kişi ve kuruluşlara teşekkür eder. Çalışma yalnızca bağışlarla finanse edilmiştir ve bunlar olmadan yapılması mümkün olamayacaktı. Komisyon aynı şekilde eldeki raporun yayınlamasını sağlayan tüm kişilere ve kuruluşlara da teşekkür eder.

Paris, 15 Aralık 1978

Michelle Beauvillard, Avukat, Paris

Claude Bourdet, Gazeteci, Paris

Georges Casalis, Teolog (İlahiyatçı), Paris

Robert Davesias, Gazeteci, Paris

Joachim İsrail, Sosyoloji Profesörü, Kopenhagen

Panayotis Kanelakis, Avukat, Atina

Henrik Kaufholz, Gazeteci, Aarhus (Danimarka)

John McGuffin, Yazar, Belfast

Hans Joachim Meyer, Nüro psikolog, Mayen (Almanya)

Jean Pierre, Fizikçi, Paris

1. TUTUKLULUK KOŞULLARI

1. Politik tutsakların tutukluluk statüsünden alıntı;

İngrid Schubert ve Monika Berberich'in Ekim 1977'de yakalanmalarından sonra Kızıl Ordu Fraksiyonu tutsakları en ince ayrıntısına kadar hesaplanmış -tek kişilik ve küçük grup izolasyonu- tutukluluk koşullarına tabi tutulmuşlardı.

“... Tutuklu sıkı bir biçimde tek kişilik hücrede tutulacaktır. Tutuklunun hemen sağında ve solunda, altında ve üstünde yer alan hücrelere tutuklu konmayacaktır... Tek kişilik havalandırma... Tüm toplu aktivitelerin dışında tutulacak... Her gün tutuklu dışarı çıkarılarak hücre araması ve üst araması... Tutuklunun her ziyaretten sonra başgardiyen tarafından başka bir memurun da hazır bulunması ile tüm vücudu aranacak ve yeni elbise giydirilecektir...”

1973 yılında tutuklu Holger Meins için öngörülen bu tutukluluk koşulları daha sonra yakalanan Jürgen Tauras, Siegfried Haag, Roland Mayer, Norbert Kröcher vd. döneminde daha da katılaştırıldı. Hukukça düzenlenen tutukluların tam izolasyonu devletin programının ifadesidir:

Politik tutsakların iradesini kırmak.

2. Jørgen Pauli Jensen ve John Mcguffin'in soruşturmalarından alıntılar;

Jørgen Pauli Jensen'in raporu (Psikolog, Danimarka)

“Kansız” işkence olan sosyal ve duyuşsal deprivasyon (tecrit)

“Ulrike Meinhof daha tutuklandığı günlerde Köln-Ossen-

dorf'daki infaz tutukevinde en ağır izolasyon koşullarında, ölü bölüm adı verilen yerde tutulmuştur. Bu üst düzeydeki izolasyonun ilk bölümü (bunu başkaları izledi) 237 gün sürdü. Bu bir insanın fiziksel ve psikolojik durumu için ne anlama gelir?

İzolasyon işkencesinin biçimi ve etkisi birbiriyle doğrudan bağlantılıdır: Biçim, bir insanın organizmasının faaliyeti için gerekli koşul olan sosyal temasın en üst boyutta izolasyonundan ve değişik duyumsallıkların engellenmesinden oluşmaktadır. Denebilir ki, söz konusu olan insani temas ihtiyacının ve zihinsel algılamanın teslim alınmaya zorlanmasıdır, yani insani irtibatın; tutuklunun "sessiz kamera"ya konması, cart kırmızı bir odaya, (ya da birbirinin benzeri eşyalarla dolu bir odaya), gün boyu karanlık (veya beyaz boyalı ve gece gündüz yanan neon lambaları), kısıtlı hareket olanağı (küçük hücre) ve kısıtlı oksijen. Denenmiş psikolojik araştırmalardan ve -bolca- pratik deneyimlerden kesin olarak biliniyor ki, bu koşullar insanı en kısa sürede fiziksel ve psikolojik olarak yıpratır ve tahrip eder. Fiziksel olarak zamanla sinir sisteminin tahribatı gündeme gelir. (Uykunun, açlığın, susuzluğun ve idrar ihtiyacının hastalık derecesinde değişime uğraması, ayrıca baş ağrısı, kilo kaybı vb.)

Fiziksel koşullardan dolayı duygusal istikrarsızlıklar ortaya çıkıyor. (Nedensiz ve ani korku, sevinç ve öfke...)

Fiziksel algılamada kısa sürede zaman ve mekan yanılsamaları ortaya çıkmaktadır. Konsantrasyon zorluğu, dalgınlık ve bellek zayıflaması. Konuşma ve algılama zorluğu. (İnsan giderek artan bir biçimde söyleneni algılayamıyor ve alakasız şeyler söylüyor.)

Ancak bu program her zaman başarılı olamıyor: Birçok insan çok katı izolasyon işkencesine rağmen "kişilik özlerini" koruyabiliyorlar, mesela politik inançlarına uygun duruşla.

İşkenceden söz edilebilir mi?

Benim düşünceme göre –başka birçok kişi tarafından da payla-

şılan- bu sorunun cevabı yalnızca “kesinlikle evet” olarak cevaplandırılabilir. Sosyal ve duyumsal “deprivasyon (tecrit)” bilinen başkaca işkence yöntemlerinin yanısıra işkence olarak tanımlanabilir. Tüm insan hakları beyannamelerine ve anlaşmalarına aykırı olan işkence olarak bahis konusu olan “yeni” işkence iz bırakmıyor, söz konusu olanın elektrik işkencesi veya sosyal ve duyumsal işkence olması fark etmiyor.

Uluslararası Af Örgütü (AI) İngilizlerin Kuzey İrlanda’da IRA tutsaklarına karşı uyguladıkları muameleden edindikleri kanaat ışığında yaptıkları uyarı açıklamasında şu tespite yer veriyor: “Sosyal ve duyumsal deprivasyon (SD) aracılığı ile uygulanan bu teknikle amaçlanan ve elde edilmek istenen sonucun zihin fonksiyonlarında yanılısma ve tahribat yaratma olduğu açıktır... Biz insanın kendi bilincini kontrol etme yeteneğinin kasıtlı olarak tahrip edilmesine karşı olduğumuz için bildiremizde insanın zihinsel işlevini bozmayı ve tahrip etmeyi amaçlayan veya bu yönlü etkisi olan ahlaki suçlara özel önem verdik. Bu da geleneksel fiziksel işkence teknikleri gibi insanlık onuruna açık bir saldırıdır.”

Biz Ulrike Meinhof’un “sosyal ve duyumsal deprivasyon” adı verilen işkence metoduna maruz bırakıldığı sonucuna vardık.

Ulrike Meinhof “vakasından” yola çıktık, ancak bunun münferit bir izolasyon vakası olmadığını, bilakis bizi endişelendiren yaygın bir perspektif olduğunu defalarca beyan ettik. Bu yaygın perspektif devlet düşmanı eylemlere katıldıkları iddia edilen veya yalnız sempatisi olduğu sanılan insanların birçok Batı Avrupa ülkesinde insan hakları ve hukuk devleti prensiplerine aykırı muameleye tabi tutulmalarıdır. Bu prensipler tüm Avrupa ülkelerinin en azından resmi beyanlarında bağlı kalacaklarını ileri sürdükleri prensiplerdir.

Özellikle bunlar gibi tutuklulardan hareketle ortaya aşağıda tanımlanan biçimde bir model çıkmaktadır

İzolasyon işkencesi (burada tanımlandığı biçimiyle)

Her sanığın yasal hakkı olan savunma hakkının kasıtlı olarak engellenmesi ve kısıtlanması

Kitle iletişim araçlarında çarpıtmalar, gizlemeler, iftiralar ve politikacıların siyasi duruşları.

John McGuffin’in raporu (Uluslararası Soruşturma Komisyonu üyesi);

“Ulrike Meinhof’un ölümüyle kısmi bağlantılı olarak Batı Almanya hapishanelerinde sosyal ve duymusal deprivasyon (tecrit) uygulamalarına ilişkin bazı notlar”

İzolasyon ve “SD” tekniği adli icra organları tarafından korku ve paranoya yaratma amaçlı uygulanmaktadır... Davranış değişikliği amaçlı...

Tüm bu vakalardaki uygulama insanlık dışı, aşağılayıcı, zalim ve barbarcadır ve tüm uluslararası insan hakları sözleşmelerine aykırıdır.

Geniş kamuoyu SD tekniği uygulamalarından ilk kez ’70’li yılların başında haberdar oldu. (Devletçe finanse edilen araştırmalar bunu geçen yirmi yılda ortaya çıkarmasına rağmen.) Söz konusu olanlar 1971 Ağustos ve Ekim aylarında Kuzey İrlanda’daki gizli bir yerde SD teknikleri ile yoğun işkenceye maruz kalanlardı.

Altı yıl sonra İngiliz hükümeti bu SD tekniği uygulamasının işkence olduğunu onaylayan Avrupa mahkemesinde dava edildi. ABD’deki Marion, İllinois, Jacaville ve Kuzey Carolina Hapishanelerinde “Davranış Merkezleri” oluşturulurken, İngiltere’deki hapishanelerde özel bölümler yapıldığını tespit ediyoruz. Bunlar Skinner’in SD teknikleri olan uyuşturucu deneyleri ve davranış araştırmaları ile örtüşmektedir.

Batı Almanya hapishanelerindeki koşullar;

Alman hapishanelerinde SD tekniklerinden yararlanılarak yapı-

lan deneysel uygulamaların bazıları Hamburg- Eppendorf Üniversitesi'nde yapılan davranış araştırmasının sonuçlarıdır.

J. Cross tarafından yönlendirilen bu araştırma sırasında “sessiz kamera” geliştirildi ve bu daha sonra Almanya hapishanelerinde uygulandı. Buna dahil olan hapishaneler şunlardır: Hannover, Köln-Ossendorf, Hamburg-Fuhlsbüttel, Bruchsal, Essen, Straubing, Werl, Butzbach, Schwalmstadt, Bremen-Oslebshausen, Mannheim ve Frankfurt-Preungesheim.

Avrupalı Devianz (yasalarla belirlenmiş kurallardan birine aykırı davranış biçimi) Araştırma Grubu'nun Üçüncü Konferansı ve Amsterdam'daki sosyal denetimler 1975 yılında 80 RAF tutuklusuna ilave olarak birkaç yüz tutuklunun (resmi makamlarca provokatör olarak adlandırılan) yaklaşık 250 izolasyon hücrelerinde tutulduğunu onaylıyor. (Bu rakamların 1975 yılına ait olduğunu ilave etmek gerekiyor, her şey üç yıl sonra bu pratiğin yaygınlaştığına işaret ediyor.)

1972 yılından beri Federal Almanya hapishanelerinde politik tutsaklara yönelik aşağıda belirtilen yöntemleri kapsayan özel metotlar uygulanmaktadır.

- Diğer tutuklulardan sistematik olarak ayrı tutulma, yani toplu aktivitelerin, normal hapishane yaşamının dışında tutulma, diğer tutuklularla irtibat yasağı, yasaklara uymamaya yönelik her girişimin bodrumda hücreye kapatılmayla cezalandırılması.

- Hücre camlarına dışarıyı görmeyi imkansızlaştıran özel tel örgülerin monte edilmesi.

- Günde 1 saat elleri kelepçeli olarak havalandırmaya çıkarılma

- Akrobaların dışındaki tüm ziyaret ve mektup trafiğine yasak.

- Tüm ziyaretler bunların tamamını kaydeden siyasi polis tarafından gözetlenebilir ve eğer gerek duyulursa bir sonraki duruşmada kullanılabilir.

- Tüm kitap ve dergilere yasak.

Alman hapishanelerindeki sosyal ve duyumsal deprivasyon (SD) işkence midir?

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin, biri Alman olan 18 yargıcı İngiltere'yi işkence yapmaktan suçlu buldu. (Şubat 1977). Yalanlardan ve oyalama manevralarından 5 yıl sonra bu hakimler İngiltere'nin 1971'de Kuzey İrlanda'da uyguladığı duyumsal ve sosyal tecridin işkence olduğuna karar verdi.

Benim düşünceme göre Almanya hapishanelerindeki SD uygulaması işkencedir.

II. TIBBİ İNCELEMELER

Resmi otopsi raporu

Mahkemenin tayin ettiği otopsi uzmanları Prof. Rauschke ve Prof. Mallach otopsi sırasında yapılan muayenelerde Ulrike Meinhof'un ölümünün "kendini asarak intihar" olduğu sonucuna varıyorlar. Beyin incelemesini Prof. Pfeiffer yapıyor.

Ailesi tarafından görevlendirilen daha sonraki otopsi uzmanı Prof. Janssen asma olayının gelişimi ile ilgili kendisine verilen bilgilerden kendini asarak intihar sonucuna varamadı.

Adli tıp normlarını oluşturan çalışmalar boğularak ölümün (mesela asarak, boğarak ya da boğazını sıkarak) olası nedenlerini ayırt etmenin oldukça zor olduğuna işaret ediyorlar. Sürekli; farklı boğularak ölüm biçimleri (örneğin, asılarak, boğularak, boğazını sıkılarak) arasındaki farkı tespit etmenin çok zor olduğuna dikkat çekiyorlar, özellikle de Vitaler (canlı) veya "post mortaler" etki söz konusu olduğunda. İçinde bulunulan koşullarda canlı asılma durumunu tespit etmek oldukça zor. Bu gerçekten hareketle, muayene sırasında özel ihtimam gösterilmesi zorunluluğu ortaya çıkıyor;

"Profesörler Rauschke ve Mallach 1.67 cm. boyunda ve 45- 50 kg. arasında bir ceset teşhis ediyorlar.

Alman otopsi uzmanları ölçüyorlar mı, yoksa tahmin mi ediyorlar? Mallach ve Rauschke önlerinde şöyle tanımladıkları -yalnızca bir örnek- bir ceset buluyorlar: "Her iki bademcik küçük, güçlü, yumuşak, ezilmemiş." Ulrike Meinhof'un kız kardeşi cesedi teşhis

ettiğinde ise Prof. Jannsen şöyle diyor: “Her iki bademcikte de büyüme var, tam erik büyüklüğünde, kuvvetlice ezilmiş.”

Rauschke ve Mallach cesetten -raporlarına göre- Tübingen’deki beyin araştırma enstitüsünde incelenmek üzere 1.425 gr. ağırlığında bir beyin çıkarıyorlar. Ancak enstitünün müdürü Jürgen Pfeiffer kendi raporuna göre 1.600 gr. ağırlığında formalinlenmiş bir beyin inceliyor. Bu “inceleme” sonucunda şunlar kaydediliyor: “Yüzeysel kabuk zedelenmeleri, sağ şakaktaki cerrahi müdahale izlerine de az miktarda yayılmış. (Herhalde 1962 yılında yapılan bir ameliyat sonucu oluşan izler). Ancak 2 sayfalık raporunda Ulrike Meinhof’un kafasının içinde 1962 yılından beri taşıyor olması gereken çengellerden söz etmiyor. Resmi otopsinin “özel itinasına” dair iki örnek daha: Otopsi raporlarından hiçbirinde 4, 7, 8, ve 9 nolu otopsi resimlerindeki kordon zinin üst kısmında, düğümün bulunduğu bölgedeki değişik yoğunluk ve renkteki deri kabarcıklarına değinilmiyor. Bir intihar mı yoksa değil mi, bunu hemen hemen şüphe götürmeyecek biçimde ispatlayabilecek “histamin testi” ise yapılmadı.

İngiliz doktorların 13. 08. 1976 tarihli mütalaası.

“Ulrike Meinhof nasıl öldü?”

9 Mayıs 1976’da dünya, Baader-Meinhof grubunun önder kadrolarından olan Ulrike Meinhof’un “intihar ettiğini” öğrendi, hem de Stuttgart’ta özel olarak inşa edilmiş, olağanüstü güvenlik önlemleri alınmış olan, aylardan beri, davası başladığından bu yana tutuklu bulunduğu bir cezaevinde. O zamandan beri olayların gelişiminin resmi kurgusunda ciddi şüpheler uyandıran birçok gerçek gün ışığına çıkarıldı. Bu gerçekler yalnızca siyasal kararlılıkta olanlar açısından değil, vatandaşlık haklarına sahip çıkanlar açısından da önemli soruları açığa çıkarıyor.

Ulrike Meinhof gerçekten kendini asarak intihar mı etti? Yoksa

bir başka kişinin boğazına bastırması sonucu oluşan kalp yetmezliğine bağlı refleks ölüm mü? Ölümünden önce Ulrike Meinhof'a te cavüz edilmiş miydi ya da böyle bir girişimde bulunulmuş muydu? Bu sorulardan herhangi birine verilecek olan müspet cevabın önemi herkesçe anlaşılır olsa gerek.

Ulrike Meinhof'un cesedine iki kez otopsi yapıldı...

İki rapor da elimize ulaştı. Sonuçların mümkün olduğunca en geniş kamuoyuna ulaşması bizce önemli. Bulgular oldukça endişe verici, değinilenler kadar değinilmeyenler de...

Bu meseleyi ele alırken olayla ilgili materyalleri manipüle etmekten, (sonuçta kendi amacımıza da zarar verecek olan) çarpıtmaktan, aynı zamanda birçok dini kurumun ve politik grupların deyimiyile "şehitlerin kanı" üzerindeki çirkin suskunluktan da kaçınma arzusundayız.

Ulrike Meinhof'un siyasi görüşü bizimle aynı değildi. Ancak bizi ilgilendiren bu değil...

Resmi otopsi raporunda Ulrike Meinhof'un cesedinin, kendini asmak için çıkmış olması gereken sandalyeye hala sağ topuğu dayalı vaziyette bulunduğuna değiniliyor. Başka bir deyişle vücudun hatırı sayılır bir yükseklikten "düşme" meydana gelmemiş. Eğer bu intihar idiye o zaman ölüm biçimi büyük olasılıkla "Asphyxie" (Asfiksi), yani boğularak ölüm olmalıydı; asılarak idamda olduğu gibi fazla asılmaktan kaynaklı omurganın boynun üst omirliğinden çıkması biçiminde değil -gerçekten de boyun omuriliğinde zorlamadan kaynaklı kırık yoktu. Asılarak ölümün en önemli belirtirelerinden biri kanın baş kısmından geri akışının engellenmesidir.

Böyle bir engellenmenin belirtisi göz tabakalarında kanama oluşmasıdır. Her iki otopside de bu tür kanamaların oluşmadığına değiniliyor.

Ayrıca bulgularda tüm boğularak ölümlerde görülen gözün veya dilin dışarı fırlaması veya yüzün "Cyanose" (morarma) durumunda

olması tespit edilememiştir.

Dil kemiği dil kökünden kırılmış olmasına rağmen, tutuklunun kendini astığı iddia edilen “havlu ipin” düğümünün bulunduğu boyun bölgesinde ezilme bulunmuyor. Bu bulgular bile, boğularak ölüm açısından aykırı bir durum. Buna karşın görüntü “Vagus” a, yani boyun atardamarına basınç yapılmasından, bunun da refleks olarak kalbin durmasına neden olmasından kaynaklı meydana gelen ölümle daha çok örtüşüyor.

Endişe verici başka olgular da var. Her iki otopsi bulgularında da cinsel organın dış kısmına yoğun biçimde kan hücum ettiğiinden ve iki baldırında da ezilmelerden söz ediliyor. İkisinde de sol arka tarafta üzeri pıhtılaşmış kanla kaplı sıyrıklar olduğuna değiniliyor. Janssen-Schröder’in raporunda sağ kalça bölgesinde ezilme olduğundan da söz ediliyor.

İlk otopsi döneminde, tutuklunun külotunun incelenmesinde şüpheli lekeler görülüyordu. Meni akıntısı olasılığı ile ilgili araştırmalar, resmi tanımlara göre, her ne kadar sperm bulunamasa bile müspet sonuçlanıyordu. (Savcılık dosyasından, kriminal teknik inceleme bölümü, 11 Mayıs 1976)

Aynı doktorların 20 Ağustos 1976 tarihindeki yorumları.

Memorandumlarının federal savcılık tarafından “geri iade” edilmesinin ardından.

Televizyon yorumcusu Gerhard Loewenthal ve Stuttgart’taki savcı intihar iddiasını birkaç noktada yeterince kanıtlanamıyorlar:

Prof. Janssen otopsi raporundaki 24 No’lu bulgusunda “Ense-deki büyük kasın alt eklem yerlerinde, kısmen de köprücük kemiğinin kemik zarında iki taraflı çok sayıda tahribatlar” tespit ediyor. Bu kas yerleri tam boynun dibinde, köprücük kemiğinin yanında. Dil kemiği borusu boğazın üst kısmından, dil kökü bölgesinden kırılmış, aynı şekilde kalkan kemiği borusu da. İzleri tahriş olan

kasın tamamen üstünde ve aynı zamanda kıkırdak borusunun üzerinde bulunan bu aynı ipin her üç tahribatı da yaratması mümkün değil. Ayrıca ense kasında ve kalkan kıkırdağı borusunda görülen tahrişlerde, ip izinin dışında, boyunun dış kısmında da tahrişler olmalı. Boğma sırasında el geniş yüzeye sahip olduğu için daha farklıdır. Bu durumda bu tür zedelenmelere rağmen cilt tahriş olmaz.

Jannsen'in raporu, 9 No'lu bulgu, sayfa 4; Sol oturak tarafındaki deri değişikliği de dizlerden birindeki yaralanma da kendini asarken sandalyeden düşme biçiminde açıklanamaz. Baldırındaki yaralanmaların günlük yaşamda meydana gelmiş olan eski yaralanmalar olduğu "iddiası", Jannsen'in bunların herhalde intihar sırasında henüz yaşadığı dönemlerde var olduğu savına açıklık getirme çabasıyla örtüşmüyor. Yaralanmalar arasındaki, o sırada mı, yoksa ölümünden uzun zaman önce mi oluştuğu farkı tespit edilebilir olmalı. Yaralanmaların bazılarının sandalyeden düşerken vurma sonucu oluşmaları, ceset çok yukarıda asılı olmasından, ayrıca bir ayağı ile hala sandalyeye dayanmış durmasından kaynaklı imkansız. Pozitif çıkan sperm testinin masumiyeti Savcılığın ve Loewenthal'in delillerinde ispatlanamamıştır. Gerçi Prof. Mallach savcılık dosyalarında meni tahlilinin pozitif çıkmasına rağmen içinde sperm bulunamadığı tespitini yapmıştı. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamıyor, çünkü meni kalıntıları eğer iç çamaşırında pislik ve idrar bulaşığı bulunuyorsa mikrobik etkiyle kısa süre içinde çözülüyor ve kayboluyor. Ancak tam da söz konusu olan apış arası bölgesinde yeterli miktarda idrar lekesi bulunuyor. Bu mikrobik reaksiyonlar meninin pozitif reaksiyonunu da zayıflatıyor. Meni üzerindeki pozitif kimyasal reaksiyonun "çok zayıf" olduğunun "ispat" edilmesi onun orada bulunuş nedenini açıklamaya yetmiyor.

"İspatçılarım" açıklamasına göre; yüzün aldığı renk (morarma) ve göz içindeki kanamalar asılarak ölüm için tipik değil, ölümün

boğularak değil de asılarak olduğunu tespit edebilmek için bulgular yetersiz, bundan kaynaklı da yanıltıcı olabilir. Gerçekten de asılma durumunda bu tür kanamalar ve renk değişikliği ancak asılma sırasında boyun kırılırsa meydana gelmez. U. Meinhof’da bu durum söz konusu değil. Bu renk değişikliğine ve kanamalara neden olan, eğer ortada boyun kırılması yoksa bunun alternatifi olarak boğularak ölümdür. Bizim tezimiz boğma işlemi sırasında “Carotis”in sıkılması ve “Vagus” a bastırılması sonucu kalp yetmezliğine bağlı refleks ölüm olduğu idi. Bu tez yukarıda verilen tüm belirtileri açıklıyordu. **(Dr. Meyer’in raporu, Uluslararası Soruşturma Komisyonu üyesi.)**

Uluslararası Komisyon’un ricası üzerine, komisyonun üyesi olan, Almanya-Mayen’de yaşayan Nöropsikolog Dr. H. J. Meyer Ulrike Meinhof’un ölümüyle ilgili tıbbi gerçeklere ilişkin bir rapor hazırlıyor. Kendisi bu raporu elde bulunan raporlardan ve otopsi resimlerinden edindiği bilgiler doğrultusunda hazırladı.

“Benim görevim Uluslararası Komisyona Ulrike Meinhof’un ölümüne ilişkin tıbbi gerçekleri rapor etmek ve bunun üzerinden mümkün olabildiğince bir sonuca varabilmektir. Yanlış algılamaları önlemek için ilk önce şunu açıklamak zorundayım. Ben adli tıpçı değilim, bilakis nöroloji ve psikoloji uzmanıyım ve doktorluk uğraşım sırasında kendi branşımı aşan adli tıp sorunları ile pek ilişkim olmadı. Bu raporu hazırlayacak adli tıp uzmanı bulamadığım için bu çalışmayı üstlendim.

Bugüne kadar elde edilen bulgulara ilişkin malumatım oldu, ayrıntılara vurgu yaptım ve gerekli gördüğümde itirazlarım da oldu.

Elimizde bulunan materyaller Profesör Mallach ve Rauschke’nin otopsi raporlarından ve sonraki otopsi uzmanı Jannsen’in raporlarından oluşuyor; her iki rapor da geçicidir, çünkü dokular üzerinde yapılan mikroskopik ve diğer incelemelerin sonuçları henüz açıklanmış değil. Bundan dolayı tıbbi açıklamalar yetersiz

kalıyor ve bazı sonuçlara hiç veya tam olarak varılamıyor.

Tüm bulgulara ilişkin bu iki raporun dışında ayrıca Profesör Pfeffer'e ait bir nöropatoloji raporu da bulunuyor, bundan başka Profesör Rauschke'nin 9 Mayıs 1976 tarihli adli tıp ceset incelemesi, Baden-Württemberg Kriminal Dairesi'nin incelemeleri ve Tübingen Adli Tıp Enstitüsü'nün muayene bulguları bulunmaktadır.

Her üç raporda da Ulrike Meinhof'un kendini asarak öldüğü sonucuna varılıyor. Mallach ve Rauschke'nin raporunda harfiyen şöyle deniyor: "Cesedin hücredeki asılma pozisyonu, asma aletinin bağlanmış biçimi ve uzunluğunun yanı sıra, olay yerinde ve otopsi esnasındaki bulgular aşağıda belirtildiği biçimde meydana gelen açık bir kendini asma vakasıdır: Bayan Meinhof pencere önündeki ranzanın üstündeki sandalyenin üzerine çıkar, havludan oluşturulan ipi çenesinin altında çift düğümle bağlar ve boşluğa doğru bir adım atarak sandalyeden iner, öyle ki kendisi penceredeki parmaklıklara asılı kalır ve kısa süre sonra bilincini kaybeder ve bunun sonucunda boğularak ölür."

Buna karşılık söylenecek olan şudur: -Bayan Meinhof boşluğa doğru bir adım atamazdı, çünkü önünde bunu yapmasını engelleyen, sandalyenin arkılığı vardı. Pencerenin önünde boşlukta asılı değildi, çünkü sol ayağı hala sandalyenin üzerindeydi. Bu görüş tamamen yanlış bilgilere dayalıdır:

Asma aleti otopsi raporunda belirtildiği gibi 26 ve 25 cm (51cm) uzunluğunda değildi, Prof. Rauschke otopside iki saat önceki adli tıp ceset incelemesi raporunda iki kez 34 cm (68 cm) ölçüsünü veriyor. Yani bağ iki ölçüm sırasında küçülmüş.

Cesedin aşağıya indirilmesinden sonra bağ çözüldüğündeki ilk ölçüm (51 cm) esas alındı. Pencereye asılı olduğu noktadan 1 cm mesafede kesildi. Yani 26 ve 25 cm açılmamış olan çift düğümün kesilen kısma kadar olan bağ uzunluklarıdır. İkinci ölçüm ceset henüz asılıyken alınmıştır, ikiye çarpılmış bir uzunluktur: Bağın

pencere parmaklıklarına asılı olduğu mesafe ile çenenin altından bağlanmış olan çift düğümün uzunluğu.

Her şeye rağmen bu ölçü gerçeği ifade etmiyor, çünkü boyuna dolanmış olan kısmı dikkate almıyor. Bunun uzunluğunu hesaplamak için her iki tarafa da 6 cm ilave etmek gerekiyor. Yani bağın gerçek uzunluğu 80 cm olmalı (68 + 12). Ulrike Meinhof bu uzunlukta bir ipe asılıydı.

Uzmanların önüne 51 cm, yani 29 cm daha kısa olan bir ip bir ip konulmuştur ve böylece Bayan Meinhof'un nasıl asıldığı sorununun çözülmesini engellemişler ve onları yanıltmışlardır. Bu nedenle Mallach ve Rauschke, asılmanın gelişimine ilişkin çıkardıkları şemanın, yalnızca otopsi sırasındaki ipin daha kısa olmasının dışında doğru olduğuna kanaat getirdiler.

Prof. Janssen'in raporunda şöyle deniyor:

“Sonraki otopside elde edilen önemli bulgulardan hareketle Bayan Meinhof'un asılarak ölümü söz konusu. Boyundaki, gırtlaktaki, ense kaslarındaki ve omurganın ön tarafındaki bulgular bayan Meinhof'un asıldığı sırada sağ olduğu tespitine götürmektedir.”

Üçüncü uzman, Tübingen Üniversitesi Beyin Araştırma Enstitüsü Direktörü Prof. Peiffer diyor ki:

“Bu (boğularak ölüm) -ölümün ortaya çıkışıyla ilgili, en azından nöropatoloji açısından başka nedenler tespit edilemediği için kesin bir biçimde ölümün gerçek nedeni olmalı.”

Demek ki, asılış pozisyonu, ip, bunun uzunluğu ve U. Meinhof'un boynundaki ip izi uzmanlar açısından U. Meinhof'un asılarak öldüğünü belirleyici kriterler oluyor. Janssen gibi Mallach ve Rauschke de Meinhof'un asıldığı sırada yaşıyor olduğunu vurguluyorlar, ancak bununla ilgili kanıtlar kesin değil.

- İp izi yeni ölmüş bir cesette oluşturulabilir.

- Ulrike Meinhof'ta tespit edilen dil kemiğindeki ve kırıkta dil kemiğindeki kırık ölümden kısa bir süre sonra da meydana gelebi-

lir ve etrafındaki dokularda kanama oluşturabilir.

- Ense kaslarının dibinde oluşan küçük kanamalar da ölümden kısa bir süre sonra oluşabilir.

Yalnızca Janssen tarafından tespit edilen bel omurgası üzerinde boylamasına oluşan buğday büyüklüğündeki kırmızı lekeler büyük bir ihtimalle henüz yaşarken meydana gelmiş, çünkü bu dokularda ölümden sonra kanama oluşması mümkün değil. Ama bu kanamaların kesinlikle kırıkların meydana getirdiği kanamalardan ve diğer kanamalardan farklı nedeni var. Bunlar eş zamanlı oluşmamış ve bunların bedene yönelik dışarıdan yapılan bir saldırının etkisiyle oluşmuş olması da mümkün değil. Bunun için bunların yaşarken oluşmuş olması, diğer kanamaların da yaşarken oluştuğu anlamına gelmiyor.

Tüm şüpheleri bertaraf edecek olan Ulrike Meinhof'un asıldığı sırada yaşıyor olduğu kesin olarak ispatlanabilmiş değil. Buna karşın asıldığı sırada yaşamıyor olduğu ispat edilebilir.

Ulrike Meinhof'un asılı bulunduğu ipin boyunun 29 cm. kısaltılmasının, asılma pozisyonunun şemasının çıkartılmasında yanılığa neden olduğunu girişte belirtmiştik. Gerçekten de Ulrike Meinhof tamamı 80-82 cm bir ipte ve buna uygun olarak da 26 cm yarı çapındaki bir ilmiğe asılıydı. Herkes bu çapta bir ilmiğin kafadan kolayca geçebileceğine ve yine aynı kolaylıkla geri çıkarılabileceğine hemen ikna olur. Gerçekten burada söz konusu olan tıpta yaygın olarak kullanılan ve tehlikesi bulunmayan "Glisson" halkasıdır. İnsanın kafasını bunun içine geçirebilmesi için başını öne doğru eğmesi ve dizini göğsüne doğru çekmesi gerekiyor, aksi halde ilmiğin bedeni tutabilmesi mümkün değildir. Ancak bu baş ve diz duruşunu insan kendinden geçmediği sürece koruyabilir. Baygınlık başladığında bu zorlama hareketi yapabilmek mümkün olmaz, kaslar gevşer ve bu biçimde asılı duran insan kafasının geri çekilmesi ile birlikte düğümden dışarı çıkar. Kafanın arkaya doğru eğilmesi du-

rumunda ise düğüm de çeneyi ve başı arkaya doğru bastırırdı. Bu şekilde de düğümün boyunda sabit bir biçimde durması mümkün olmazdı. Bu durumda düğüm Ulrike Meinhof'ta bulunan türden bir boğma izi bırakmazdı, çünkü iz boynun ön tarafında bulunuyor ve düğüm arkada bulunduğu için boynun tek tarafından yukarı sıyrılması gerekirdi. Böyle bir durum kan damarlarının ezilmesine bile yol açamazdı herhalde.

Eğer ilmiğin tüm çapı 51 cm ise o zaman koşullar tamamen değişiyor. O zaman kafa içine sokulamaz ve tekrar geri de çıkamaz. İlmiğin asılma noktası da kafanın arka hizasında olmaz, bilakis boynun arka kısmında olur ve boynun her iki yanı da dahil derin bir boğma izi meydana getirir. Uzmanlarda da ilmiğin çapının kısa verilmesinden kaynaklı böyle bir izlenim uyandı. Ancak bu veriler gerçeği ifade etmiyor. Bu çapta bir ip (80-82 cm) bir insanın yukarıda tarif edildiği biçimde asılabilmesi için elverişli bir materyal olduğu kadar, bir cesedin saatlerce asılı kalmasına da uygun değil, çünkü ceset aynı fizik kurallarına uygun olarak canlı bir insanın bayılmaya başladığında olduğu gibi ilmikten dışarı düşer.

Daha kesin olabilecek bir asılma biçimi ancak şöyle mümkün olabilir, o da cesedin kafanın ipten çıkamayacağı pozisyona gelmiş biçimde katılaşmasını sağlamakla. Bunun için de çene ve diz arasında ilmiğin kafa geri çıkmayacak biçimde oturacağı bir yiv oluşacak tarzda kafayı hafif öne uzatmak ve dizi göğse doğru öyle çekmek gerekiyor. Bu durum henüz bayılmamış olan insanın kafasını düğümün içinde kalmasını sağlarken, cesedin katılaşması başın duruşunu değiştirirken, henüz bayılmamış insan düğümde kalmayı sürdürebilir. Bu asılış biçimi ceset bu pozisyonda durabildiği sürece daha denk düşüyor, ancak cesedin katılaşmasından önceki "Tönüs" oluşma sürecinde bu mümkün değil. Ulrike Meinhof vakasında onu asanların asılış biçiminin dayanıklılığı konusunda tereddüde düştüğü görülüyor. Çünkü asılış biçimini sol ayağını

önünde duran sandalyenin üzerine oturarak sağlamlaştırmışlar. Uzatılmış olan bacak katılmış cesette bir odun gibi duruyor, biraz ağırlık binince düşecekmiş gibi. Vücudun ağırlığının bir kısmı bu biçimde desteklenmiş ve asılı vücudun çekme gücü azaltılmış. Bunun dışında cesedin omuzları çekme gücünün karşısında, karşı bir güç oluşturacak biçimde öne doğru itilmiş. Sol ayağın cesedin katılmasından sonra sandalyenin üzerine oturtulduğu ayağın normal duruşunda kalmış olmasından anlaşılıyor. Eğer ölmeden önce orada duruyor olsaydı bükülmesi ve öyle de sabitleşmesi gerekirdi. Ama durum bu değildi.

Ceset, sandalye ve sandalyenin altındakiler düzenlemesinde sandalyenin ceset için dayanak fonksiyonu var. Bu, sol ayağın yeterli yüksekliğe ulaşabilmesi için sandalyenin altına yatağın dışında battaniye de konmasından da anlaşılıyor. Bu dayanak fonksiyonunun işe yaradığını sandalyenin sağ tarafının belirgin bir biçimde daha aşağıda durmasından anlamak mümkün.

Asma aletin kendisine gelince; bu uzunlukta bir ipten (şemamızda belirtmeye gerek duymadığımız çift düğüm ve boşta kalan iki uçta hesaba katıldığında 80 cm'lik bir ip), 75 cm'lik bir havlunun yırtılması ile meydana getirilmiş olan bu uzunlukta bir şeritten dikiş atmadan bir ip oluşturmak mümkün değildir. Bu da resmi rapora ilişkin düşündürücü ayrı bir nokta. Ve yırtılmış havlunun cesedin hemen sol yanında pencerenin önünde durması ceset bulunduğu intihar izlenimini güçlendirme amacı taşıyor olsa gerek. Bu izlenim kordonun uzunluğu ortaya çıkınca bozuldu.

Garip bir biçimde hiç kimse kordonun boyunu ölçmeyi akıl edememiş. Rauschke yalnızca mesafeyi ölçmekle yetinmiş. Resmi bir yazıda 73 cm'den daha uzun bir ipten söz ediliyor. Havlunun kesilmesinden elde edilmiş olması tezi resmi raporlarda verilen ölçülerle uyuyor. Uzunluğu öğrenilebilir için kendisine bir başka sayıyla toplaması gereken bir kısım sayılar verilirse okuyucu böyle

bir raporu en dikkatli okumayla bile ipin gerçek uzunluğunun ne olduğunu anlayamaz.

Yazı masası üzerinde bir ampul bulunmasının mantığı üzerinde durulmadı. Olayın kurgulanışına göre U. Meinhof'un ampülü sakladığı ve gece kullandığı düşünülüyor.

Stammheim'da tutukluların hava kararınca ampulleri ve aydınlatma borularını lambadan çıkarmaları ve saat 22.00'de nöbetçi personele vermeleri kuralı var. Ertesi sabah hava aydınlanınca bu ampulleri tekrar geri alıyorlar. Prensip haline gelmiş olan bu kurala 8 Mayıs 1976 tarihinde de uyulmuş. Eğer ertesi sabah bulunan ampulün U.M. tarafından lambaya takıldığı iddia edilmek isteniyorsa bunun kesin olarak ispat edilmesi gerekiyor. Geçmişte odasında defalarca arama yapıldı. Eğer bir ampul saklamış olsaydı bunlardan birinde bulunması gerekirdi. Böyle bir şey olmadıysa o zaman ciddi olarak ampulün başka bir şahıs tarafından lambaya takılıp takılmadığının tartışılması gerekiyor. Bunun böyle olabileceği şüphesi U. Meinhof'un televizyonunun ışığını da kullanabileceği düşünüldüğünde daha da artar. Çünkü gece odada dolaşan bir yabancı lamba ışığına daha fazla ihtiyaç duyar. Bir de şu var, U. Meinhof'un o belirleyici anda -diyelim ki ampülü lambaya takan oydu- lambayı kullanmadığı, yani kendisini asmak için altı sağlam olmayan (yatak ve battaniye) sallanan sandalyeye çıktığı sırada. Gerçekten de 9 Mayıs 1976 sabahı lamba kapalıydı.

Lambada bir ampulün takılı olması U. Meinhof'dan çok, bir başka kişinin varlığına işaret ediyor. Bir başka şahsın varlığı ise intihar teorisi ile örtüşmüyor. Ulrike Meinhof'un, ampuldeki parmak izlerini silmek için herhangi bir nedeni olamaz.

Ulrike Meinhof'un neden intihar etmiş olabileceği sorusu, gerçek sorunu cevabı hiç verilemeyecek bir soruna doğru itiyor. İnsanların intihar nedenleri ile ilgilenmek durumunda olan birisi bu sorunun davranışı gözetleme aracılığı ile çözülemeyeceğini bilir.

Birazcık olsun bağlantılı bir şey söyleyebilmek için bunu araştırabilecek olanağın olması gerekiyor ve böyle bir durumda bile kesin intihar olduğu cevabı verilemez.

Bunun yanı sıra Ulrike Meinhof vakasındaki problem farklı. Bu problem Ulrike Meinhof'un intihar etme gerekçesi var mıydı sorusunda değil, neden veda mektubu bırakmadığında. Veda mektubu olmaması belirleyici bir faktördür. Bu durum aynı zamanda onunla ilgili bugüne kadar bildiğimiz her şeye ters düşmektedir. O inancını yitirmemişti ve hala taraftarları olduğunu biliyordu ve ardında hiçbir açıklama bırakmadan yaşama veda etmesi düşünülemez. Bunun yanı sıra geçmişte kız kardeşine bir fırsatını bulup söylediği : “Eğer intihar ettiğimi duyarsan bunun cinayet (kasten öldürme) olduğuna inanabilirsin” sözlerini geri alan bir açıklama bırakırdı. Farklı bir davranış onun sair zamanda söylediği ve yaptığı her şeye tamamen aykırıdır.

Onun son dönemlerdeki davranışlarına ilişkin duyduklarımız, Prof. Pfeiffer'in anatomik “Pseudoencephalitis Wernicke'ye dair elementler” tespitinin onda klinik olarak var oluşu anlamına gelmiyor. “Pseudoencephalitis Wernicke”nin anatomik ve klinik bulguları arasında epeyce fark olduğuna dikkat çekmek gerekiyor. Ulrike Meinhof'un giderek artan bilinç bulanıklığı, algılama bozukluğu, sinir bozukluğu ve dengesizlik olarak tanımlanan bir hastalığı olduğuna dair bir kanıt yoktur.

Toparlayarak şu tespiti yapabiliriz:

“... Ölümü intihar olarak onaylayan uzmanlar kendilerine sunulan 29 cm. kısaltılmış asma aleti ile yanıltılmışlardır. Gerçek asılış pozisyonunun ve bundan kaynaklı sorunların onlar için ehemmiyeti yoktu. Ama bu asılış pozisyonundaki sorun, kafanın bu kadar rahat sokulabileceği o kadar geniş bir ilmikte asılmanın mümkün olmasıdır, çünkü asılan kişinin kafası tekrar dışarı kayar. Genel görüş olarak bayılmaya başladığında uzun süre ilmikte asılı kalmaz. Bir

ceset bile bu pozisyonda uzun süre asılı kalmaz.

Böyle bir ilmiğe bir cesedin asılabilmesi ancak cesedin katılaşması ile mümkündür. Bu durumda vücudun ağırlığının bir kısmı sol ayağa yüklenebilir, Ulrike Meinhof'ta olduğu gibi. Yani bu asılış pozisyonundan ortaya çıkan, bunun ölüm meydana geldikten ve ceset katılaştıktan sonra düzenlendiğidir. Adeta canlı birinin sabitleştirilerek asılmasında söz konusu olduğu gibi.

Yalnızca davranışlarından hareketle intihar ettiği sonucuna varılamaz. Ulrike Meinhof'taki sorun intihar nedeni olup olmadığı değil, sorun daha çok neden veda mektubu bırakmadığıdır. Ulrike Meinhof'un bir veda mektubu bırakmadan intihar etmesi mümkün değildir.”

Ingrid Schubert'in 27 Mayıs 1977'de yaptığı bir açıklamadan;

“Biz yaptığımız hesaplar ve deneyler sonucu ilmiğe ilişkin yalnızca manipülasyonun söz konusu olmadığını, aynı zamanda böyle bir materyalden elde edilen ve 4 cm genişliğinde olan bir ipin herhangi bir ani yük binmesinde hemen yırtıldığını tespit ettik. İki kez aynı materyalden oluşmuş -mavi kareli hapisane havlusu- bir iple deney yaptık, bir kez çok yıkanmış, biraz yıpranmış olanla ve bir kez de yeni bir havluyla. Her iki deneyin sonucu da aynıydı: İp en küçük bir ağırlıkta asıldığı noktadan (parmaklık) kopuyor. Bu tarzda ve genişlikte bir ip 50 kiloluk ani bir yüke ve Rauschke'nin bacaklarındaki yaraların nedeni dediği çırpınma hareketlerine dayanamaz.”

İpin boyuna ilişkin:

Rauschke tarafından yapılan adli tıp incelemesindeki veriler:

Asıldığı noktadan düğüme kadar her iki yandan 34 cm,

Bu 68 cm. çapında ilmik eder,

2. ipin toplam uzunluğu 113 cm. olurdu

Bunu aşağıdaki biçimde hesaplayabiliriz:

2 x 34 cm kenarlar

2 x 11 cm çift düğüm

Her iki tarafta da 11 + 12 cm boşta kalan uç.

4 cm genişliği olan bir ipte yaptığımız deneyler sonucu bir çift düğüm için her bir düğüme 11 cm olmak üzere 22 cm ip kullanıldığını tespit ettik.

Rauscke'nin otopsi raporunda -2 saat sonra- ipin uzunluğuna dair verilenler:

Bir tarafın uzunluğu 26 cm

Diğer tarafın uzunluğu 25 cm

Her birinin serbest kalan uçları 11 cm ve 12 cm uzunluğunda

Çift düğüm hesaba katılmamış (herhalde asıldığı yerden çıkabileceği için açılmamış) -bizim hesabımıza göre bu verilerden ortaya çıkan toplam uzunluk 95 cm.

O halde, birincisi 18 cm.lik bir bölüm eksik- 68 cm. (ilk ölçüm) ve 51 cm. (ikinci ölçüm) çapındaki bir ilmikte ortaya çıkan ve onların açıklamalarına da uygun olan fark.

İkincisi ise, ipin yırtılmış olduğu iddia edilen yalnızca 75 cm. uzunluğunda (tüm bu tür havluların uzunluğu maksimum 75 cm.dir) boyu olan bu havludan 95 cm.lik ve ya 113 cm.lik bir ip meydana çıkması birbirine dikmeden mümkün değildir. Buna ilişkin herhangi bir iddia yoktur.

O halde kesin olarak bildiğimiz, kafanın ilmikten çıkmadığını izah edebilmek için ilmiğin çapının 18 cm. kısaltıldığıdır ve mümkün olamayacağı deneylerle ispatlanmış olan bir sürü iddia..."

III. KRİMİNOLOJİK SORUŞTIRMALAR

Ulrike Meinhof'un cesedine yapılan otopsi bulgularına ilişkin adli raporlar göstermiştir ki, bu olgulardan kesinlikle -resmi iddiaya göre- tipik bir intihar sonucuna varılamaz. İntihar varsayımı aksine cevaplanamayan itirazlara neden olmuştur. Bu durum kriminal alandaki incelemelerde de tekrarlanmıştır ve devlet ve hukuk bunu kendi cephelerinden açıklayamayacak duruma gelmişlerdir. Bundan dolayı dışarıdan müdahale şüphesi güçlenmiştir. Dr. Meyer'in daha önce raporda belirttiıklarinden ve Stammheim'daki tutukluların deneyimlerinden kaynaklı itirazları (asılma pozisyonu, asma aletinin niteliği vb.) onaylamalarından hareketle aşağıdaki unsurlar da soruşturmaya dahil edilmelidir:

a) Havlu ve kesici alet

İlmik işlevi gören havlu şeridinin uygun yardımcı bir alet olmadan pencere parmaklıklarına bağlanabilmesi mümkün değildir.

“Ağ parmaklığın 9mm / 9mm çapında kareleri var. Böyle bir şeridi yardımcı bir alet olmadan parmaklıktan dışarı itmek, parmaklık kirişlerinden birine dolamak ve tekrar içeriye çekmek mümkün değildir. Buna uygun bir alet, mesela bir cımbız bulunmuş değil...”

Dolanmış olan ipi parmaklıktan tekrar içeriye çekmek için bir cımbız gerekmektedir. Kareler çok küçük olduğu için başka bir aletle (kaşık, çatal gibi) bu mümkün değildir. (Stammheim'daki mahkumların ifadelerinden)

Jürgen Saube, Stuttgart Kriminal-Teknik Soruşturma Dairesinin raporuna ilişkin şunları söylüyor:

“Asma aletine ilişkin: Kripo (Kriminal daire) 719 nolu hücrede (U.Meinhof’un yaşamını yitirdiği hücre) iki adet mavi çizgili havlu buluyor. Birisinin 45x75 cm ve kullanılmış olduğu görülüyor. Diğer -kullanılmadığı anlaşılıyor- 38x75 cm ebatında. Stuttgart Kriminal Dairesi’nin belirttiğine göre bunun eninden bir şerit kesilmiş. Bu kesilen şeritle kesin olay aleti kast ediliyor olmalı. Eğer tüm cezaevi havlularının ebatlarının aynı olduğu düşünülürse, ikinci havludan 7 cm’lik bir şerit kesilmiş olması gerekiyor. Ancak asma aleti 4 cm eninde olduğuna göre bu durumda bir şerit eksik oluyor. Bu eksik bölüm hücrede bulunamadı. Bayan Meinhof’un hücrelerinde kesici alet olarak bir tek bir makas ve bir yemek bıçağı bulundu. Kriminalolojik incelemelerde her ikisinde de tekstil lifi kalıntılarına rastlanmadı.

b) Sandalye / Yatak

Asılış pozisyonuna ilişkin birbirinden farklı ve birbirleriyle çelişen iki ayrı yorum var.

Tutuklular asılış pozisyonuna dair şunları söylediler:

a) Cezaevi Müdürü Schreitmüller; tabure olmadığını, bir sandalye de görmediğini söylemiş.

b) Cezaevi doktoru Henck; ayakların yerden 20 cm yukarıda olduğunu söylemiş

c) Memurlar hiçbir yerde bir sandalye ve bir yataktan söz etmiyorlar.

d) Sandalye ilk kez Rauschke’de, adli tıp raporlarında ve kriminal raporlarda ortaya çıkıyor. Rauschke bir yataktan söz ediyor -Kriminal daire üzerinde birçok örtü olan bir yataktan- Rauschke Jannsen’e verdiği raporda yataktan söz etmiyor, böylece Jannsen’in yanlış olgulardan hareket etmesine neden oluyor.

e) Böyle dayanıksız bir alt destek üzerinde duran bir sandalye, tespit edildiği biçimiyle bacaklarda bu kadar çok ve derin yaralara neden olacak kadar iddia edilen refleks hareketleri karşısında hemen devrilirdi...”

“Avukat Croissant Müdür Schreitmüller’e, haber dergisi “Der Spiegel”e yapılan, cesedin ayaklarının altında bir sandalye veya bir tabure olduğu açıklamasının doğru olup olmadığını soruyor. Schreitmüller kendisinin cesedin ayaklarının altında bir sandalye görmediğini, der Spiegel’deki haberin yanlış bilgilenmeden kaynaklı olabileceğini söylüyor...” (Uluslararası Batı Avrupa’daki Politik Tutukluları Savunma Komitesi’nin belgelerinden.)

Savcılık dosyasındaki hücrenin iç mahal ve demirbaş şemasında sandalye cam altında görünüyor, ama altındaki yatak desteği görünmüyor.

c) Battaniye

U. Meinhof daima deve tüyünden, üzerine “Andreas Baader” ismi işlenmiş olan bir battaniyenin üstünde yatıyordu.

Eşyalarının vasiye teslimi sırasında bu battaniye eksikti. Daha öncesinde battaniye Stammheim Hapishanesi’nde idi. Kayıt defterine bakıldığında devlet güvenliğinin tahkikat memurlarınca el konulduğu görülüyor.

Hapishane kayıtlarında dışarı çıkarıldığı ve ne zaman çıkarıldığı görülebilir. Yani hapishaneden çıkarılmış da olamaz.

d) Ampul

“Stammheim’deki kurallara uygun olarak her akşam olduğu gibi dün akşam da saat 22’de Bayan Ensslin’in ve bayan Meinhof’un hücrelerini neon lambalarını ve ampulleri duylarından çıkarıp vermeleri için açtım” diyor ceza infaz memurluğu asistanı Renate Frede 09.05.1976 tarihinde kriminal daire tarafından alınan ilk ifadesinde. (Savcılık dosyasındaki 09.05.1976 tarihli tutanaktan) Bunun üzerine 10.05.1976 tarihinde masa lambasında takılı olan üzerinde parmak izi bulunan bir ampul emniyete alınıyor ve daha detaylı incelemeler için Federal Kriminal Dairedeki Kriminal Teknik İnceleme Bürosu’na gönderiliyor.

Büro parmak izi bulgularına ilişkin şu görüşü iletiyor:

“Bize gönderilen, daha önceden siyah tozla belirgin hale getirilmiş olan ampul camı üzerindeki parmak izleri burada tekrar resimlendi. Söz konusu olan izler, teşhise uygun olmayan, parçalar halinde izlerdir. 07.10.1934 doğumlu Meinhof adlı kişinin parmak izleriyle yapılan kıyaslamada benzerlik tespit edilemedi.”

Ulrike Meinhof’un hücrelerinde 8 Mayıs’ı 9 Mayıs’a bağlayan gece bir başka şahsın varlığına işaret edebilecek olan bu sonuç, Federal Kriminal Dairesi tarafından savcılığa ancak 25.06.1976’da iletildi. Bu süre içinde soruşturma başlayalı 2 hafta olmuştu.

e) Giysiler

Gudrun Ensslin’in sorgu ve ifade tutanaklarına göre Ulrike Meinhof’un üzerinde o akşam rengi atmış bir kot ve kırmızı bir bluz varmış. Asılmış olarak bulunduğu ise üzerinde siyah bir kadife pantolon ve gri uzun kollu pamuklu bir bluz olduğu görülmüş. Böylece iki soru çıkıyor ortaya:

Kendini asmak isteyen birisi neden üzerini değiştiriyor?

Kriminal daire ve savcılık Ulrike Meinhof’un o akşam giydiği kıyafetlerin nerede olduğunu neden araştırmadı?

f) Renate Frede’nin ifadesindeki tutarsızlıklar:

İnfaz koruma memurluğu asistanı Renate Fride kriminal daire tarafından alınan ilk ifadesinde ampulleri almak için Ulrike Meinhof’un hücre kapısını açtığını söylüyor. 11.05.1976 tarihinde savcılık hiçbir gerekçe göstermeden kendisinin tekrar ifadesini alıyor ve bu defa şunları söylüyor:

“İlk ifademde yanlışlıkla Cumartesi akşam saat 22’de ampülü almak üzere Bayan Meinhof’un hücre kapısını açtığımı söylediysem de, bu tam olarak doğru değildir.

Ben hücre kapısını değil, bilakis yemek kapağını açtım. Bu arada yanımda benim dışımda memur Walz ve Egenberger bulunuyordu. Yemek kapağı bir sürgülü kilit aracılığı ile emniyete alınmıştır.” (Savcılık dosyasındaki 11 Mayıs 1976 tarihli tutanaktan.)

Sonuç olarak:

Eldeki bilgilerin ve bizim itirazlarımızın toplamına baktığımızda, gerek tıbbi, gerekse kriminal alandaki bilgilerin, ölüm nedeni intihar olarak açıklanamaz. Bir Alman mahkemesi dahi, ortalama bir okurun bile kavrayacağı bu verilerin mantıklı bir biçimde bir araya getirilmesi durumunda davanın cinayet ithamı olması gerektiğine kanaat getirdi. Jürgen Saupé'nin, "Bunte" dergisi aleyhine, bu derginin 4.11.76 tarihli sayısında Jürgen Saupé'nin radikal sol dergi "Konkret" in (Somut) Eylül sayısında Ulrike Meinhof'un hücrelerinde öldürüldüğünü ispatlamaya çalıştığını yazmasından dolayı açtığı davayı yukarıdaki gerekçelerle geri çevirdi. Mahkeme bu kararı ile "Cinayet ithamına ilişkin olgular" adlı makalesinde kendi mantığı içerisinde yalnızca U. Meinhof'un ölüm nedeninin incelenmesindeki mantıksızlıklara, ihmellere ve itirazlara dikkat çekmek isteyen Jürgen Saupé'den de ileri gitmişti. Yapılan incelemelerden ortaya çıkan sonuç, U. Meinhof'un yabancı etkeni ile yaşamını yitirdiğini kabul etmeyi gerektiriyor. Bununla birlikte 8 Mayıs'ı 9 Mayıs'a bağlayan gece U.MWürtemberg'un hücrelerine kim girebilir sorusu merkezileşiyor. Bu soru, savcılığın kendi soruşturmalarının hiçbir döneminde ardına düşmediği bir sorudur.

Federal Ordu Alman Hapishanelerinde

Ulrike Meinhof'un kız kardeşi 18.02.1974 tarihinde U. Meinhof'a yaptığı bir ziyaret sırasında aşağıdaki olaya tanıklık ediyor; Ziyaret kabineye doğru giderken aniden sebepsiz bir biçimde yanındaki emniyet mensupları ile birlikte boş bir hücreye kapatılıyor. Bulunduğu yerden bir grup ordu mensubunun hücrelerin önünden geçtiğini görebiliyor. "Cezaevlerini İzleme/İşkenceye Karşı İnisiyatif Komitesi"nin Köln Ossendorf Hapishanesi'nde Federal ordunun bulunmasına ilişkin sorduğu bir soruya Federal ordu sözcüsü şu cevabı veriyor:

“18.02.1974 tarihinde haberleşme birliği 95, Köln mensubu birkaç astsubay, astsubayları geliştirme eğitimi çerçevesinde Köln JVA Hapishanesi’ni ziyaret ettiler. Bu tür ziyaretler daha önceleri de başka birlik mensuplarınca gerçekleştirilmiştir(...)

Asker grubu 18.02.1974 tarihinde Köln Hapishanesi’nde güvenlik ve disiplinden sorumlu müfettiş tarafından gezdirilmiştir. Bu memur aynı zamanda tutuklu Ulrike Meinhof’un infazından da sorumludur.”

Haberleşme birliğine bağlı astsubayların gelişleri acaba dinleme operasyonları ile bağlantılı mı?

Stuttgart Hapishanesi’nde avukatlar ve tutuklular arasındaki konuşmaların dinlenmesine ilişkin alınan önlemlerin ardındaki tedirgin edici bir sorudur bu.

Bunun dışında avukat Weidenhammer’den gelen, Alman sınır savunma mensuplarının Stuttgart Hapishanesi’ne kontrolsüz girişleri olduğuna dair bilgiler var. Tutuklular ve avukatları daha önceleri de JVA Stuttgart Hapishanesi’nin 7. katına Federal Kriminal Dairesi’nin, Milli İstihbarat Dairesi’nin ve sınır savunma elemanlarının hiçbir engelle karşılaşmadan girebildiklerine dikkat çekmişlerdi. Bununla bağlantılı olarak 8 Mayıs’ı 1976’da bir sınır savunma helikopterin hapishanenin yakınındaki alana iniş yapmış olması bir anlam kazanıyor. Bu durum aynı gece saat 22’de Gudrun Ensslin ve Ulrike Meinhof’un hücre camından aralarında konuşmasına neden olmuştur. Bir helikopterin hapishanenin üzerinde uçtuğunu, bunun uzun zamandır olmadığını konuşmuşlar. Emniyet birimlerine ait helikopterin hangi amaçla hapishanenin üstünde uçtuğuna, nereye indiğine ve tekrar ne zaman havalandığına ilişkin sorulara bugüne kadar cevap verilmiş değil.

8 Mayıs’ı 9 Mayıs’a bağlayan gecedeki nöbete dair

7. kattaki görevli memur:

Frede, Renate, İnfaz koruma memurluğu asistanı, ...saat

18.00'den, ...saat 6.30'a kadar

Egenberger, Dieter, Stammheim Hapishanesinde adli memur, ...saat 18.00'dan , ...saat 6.30'a kadar Frede'nin 11.05.1976'da polis tarafından yapılan ikinci sorgusunda söyledikleri:

“Ampulleri aldıktan sonra daha yarım saat kadar bayan Meinhof'un hücrelerinden makine vuruş sesleri geldiğini duydum. Bunlar belirgin bir biçimde daktilo vuruşlarıydı. Bunu bizim görev odamızın bayan Meinhof'un hücrelerine yalnızca 10 m. kadar uzak olmasından kaynaklı duyabiliyordum. Kapı prensip olarak tüm gece açık oluyor.” (Şahit Renate Frede'nin savcılık ifadesinden)

Egenberger'in 12.05.1976'daki ifadesi;

“O gece daktilo vuruşları duymadım. Bunun nedeni herhalde hücre bölümü ile benim görev odamın bulunduğu koridoru birbirine bağlayan kapının prensip olarak kapalı olmasıdır.” (Egenberger'in savcılık ifadesinden.)

1977 yılında 17 Ekim'i 18 Ekim'e bağlayan gecenin nöbetine ilişkin

(Bu tarih Gudrun Ensslin, Jan Carl Raspe ve Andreas Baader adlı RAF tutuklularının aynı cezaevinde hücrelerinde ölü buldukları tarihtir. Ensslin asılarak, Baader ve Raspe ise silahla vurularak -ÇN)

Asistan yardımcısı olan bir infaz memuru, 17-18 Ekim gecesi hücrelerin görülebildiği cam kabinde değil, bilakis 7. kattaki çift kapıların ardındaki baş gardiyan odasında bulunuyordu.

Erhard Eppler 10.10.1977'de Baden Württemberg Eyalet Meclisi'nde, sorumsuzluk olarak tanımlayarak şu sözleri söylüyor.

“... Tek bir infaz memurunu, hem de yardımcı bir asistanı saat 18.00'den saat 6.30'a kadar Stammheim'da 7. katta nöbetçi bırakmak...”

Hem 8 Mayıs'ı 9 Mayıs'a bağlayan gece, hem de 17 Ekim'i 18 Ekim'e bağlayan gece Stammheim'in olağan infaz görevlisi olmayan

asistanlar nöbete bırakılmıştı.

Bu nedenle Egenberger 8-9 Mayıs 1976 tarihinde kendisiyle birlikte nöbet tutan memurenin adını bilmiyordu.

Egenberger'in 12.05.1976'da kriminal poliste verdiği ifade:

“O gece onunla (Ulrike Meinhof) olan tek işim, meslektaşım Walz ve bir bayan memurla birlikte -adını bilmiyorum- yemek kapağını açmak oldu.”

Stuttgart Meclisi'nde yapılan açıklamaya göre, 17-18 Ekim 1977 tarihinde de 7. katta yardımcı bir asistan görevliydi.

Dikkat çekici olan Renate Frede'nin Stuttgart Stammheim'da 7. katta, hem 8 Mayıs'ı 9'a bağlayan gece, hem de 17 Ekim'i 18 Ekim'e bağlayan gece nöbetçi olması.

17-18 Ekim gecesi Bayan Frede Verena Becker tarafından binanın bu bölümünün diğer kısmına gönderiliyor ve Andreas Baader'in, Gudrun Ensslin'in, Jan Carl Raspe'nin ve Irmgard Möller'in hücrelerinin açılışı sırasında da hazır bulunuyor.

Hücrelere girmek için hangi olanaklar var?

8-9 Mayıs gecesinin nöbetçilerinde hücre anahtarları bulunmuyordu. Gece personeli tutuklularla yalnız yemek kapağı aracılığı ile iletişim kurabiliyor. Yalnızca acil durumlar için alarm sistemi ile güvenceye alınmış metal bir kutuda tutukluların hücrelerini açabilen güvenlik anahtarı bulunuyor:

Egenberger'in ifadesi:

“7. kattaki görevli odasındaki metal kutuda bu emniyet anahtarlarından biri bulunuyor. Ancak metal kutu açılınca alarm devreye giriyor. Kutu yalnızca bir giriş anahtarı ile açılabilir. Böyle bir anahtar da tüm infaz memurlarının anahtarlığında mevcuttur.” (Savcılık dosyasındaki 12.05. 1976 tarihli tutanakta.)

Bu ifade birçok anahtarın varlığını teyit ediyor. Frede'nin ifadesi:

“Akşam mesai bitiminde anahtar yine bütün gece kilitli kaldığı

yere iade edilir.”

Savcılık dosyasına bakıldığında 8 Mayıs'ta bununla ilgili ne bir imzanın bulunduğu ne de buna ilişkin bir defter tutulduğu görülüyor. Ayrıca anahtar tesliminin düzenli bir biçimde yapıldığına dair herhangi bir kanıt da yoktur.

Hapishanenin 8-9 Mayıs 1976 sonrasındaki tepkisi

Bir memur tarafından (koğuşta bulunmayan) mesai bitiminde ve mesai başlangıcında özel olarak iki kez kilide vurulan, bölümün dışında tutulan ikinci bir güvenlik anahtarı mevcuttur. Yani böylelikle hapisane, hücreye görünmeden girilebileceğini **itiraf** ediyor.

Tutukluların bulunduğu hücrelerin koridorunu bütün gece kontrol eden bir TV sistemi yerleştirilmiştir. (Tutukluların ifadelerinden)

Bundan çıkan sonuç, hücrelerin bulunduğu bölümün nöbet odasından görülemeyeceğidir, yani memurların koridordaki olası bir duruma ilişkin mutlaka görüş belirtmeleri gerekmediğidir.

JVA Stuttgart-Stammheim Hapishanesi'nin 7. katına kontrol-süz girebilmenin hangi yolları vardır?

17 Mart 1977 tarihinde Baden-Württemberg Adalet Bakanı Traugott Bender ve iç işlerindeki meslektaşları Karl Schiess basına avukatlar ve tutuklular arasındaki görüşmelerin iki kez, günler boyu tanımlanmayan teknik metotlarla dinlendiğini açıkladılar. Traube olayında olduğu gibi (daha önceleri yaşanan bir dinleme vakası) bu dinleme eyleminde de Federal Haber Alma Servisi rol oynuyordu. Anayasa Mahkemesi soruşturma sırasında yaşanacak büyük güçlükler nedeni ile resmi bir soruşturmayı ret etti.

Bu gizli geçide dikkat çeken tutukluların ve avukatların açıklamaları resmi makamlar tarafından bastırılmıştır. Avukat Schilly 19.10.1077 tarihinde yapılan basın açıklamasında şunları söylüyor:

“... 7. kattaki bu özel bölüme -hangi amaca hizmet ettiği bugüne

kadar bize açıklanmayan- gizli bir geçit olması gerçeği bizi hep düşündürmüştür... Ama geçmişten biliyoruz ki, her ne kadar aradaki tam farkı bilemesem de, bu dinleme skandalından, bu illegal dinleme önlemlerinden kaynaklı olarak şu kadarını biliyoruz ki, bu ülkede faaliyet yürüten gizli servislerin hapisanelere girmeyi başarabilecekleri, bu tarz eylemleri organize edebilecekleri mantık dışı değildir.” (19.10.1976’da yapılan basın açıklamasının teyp kayıtlarından.)

Medya, ancak 18.10.1977 tarihinde yaşananlardan sonra gizli geçitlerin varlığını kabul etmek zorunda hissetti kendini. “Frankfurter Rundschau” gazetesi 04.11.1977 tarihinde buna ilişkin şunları yazıyordu:

“Baden-Württemberg Eyalet Meclisi milletvekilleri teröristlerin kaldığı hapisanenin 7. katındaki hücre bölümünde yaptıkları bir inceleme sırasında tutukluların birbirleriyle görüşebildiği “görüşme odasından” doğrudan cezaevi avlusuna açılan ikinci bir kapı tespit ettiler. Söz konusu olan, tüm katlara kapısı olan yangın merdivenine açılan, ancak içeriden hiçbir biçimde, dışarıdan ise yalnız özel bir anahtarla açılabilen bir kapı. Eğer bu kapı açılacak olursa bir alarm çalıyor, ama bu alarm -tatbik edildiği gibi- devre dışı da bırakılabiliyor. Yangın merdivenine çıkan, “görüşme odası” olarak da işlev gören hücre koridoruna açılan bu kapı 18.10.1977 gecesinde de nöbetçi personelin de bulunduğu normal nöbetçi odasından görülemezdi. Bu zamana kadar 7. kata yalnızca tek bir giriş olduğu güvencesi verilmişti.”

Bu da, tutukluların daha önce de açıkladığı gibi, Federal Kriminal Dairesi’nin, Milli İstihbarat Servisi’nin ve gizli servislerin elemanlarının sürekli denetimsiz ve görünmeden hücrelere girebildikleri anlamına geliyor.

IV. OLAYIN AYDINLATILMASININ ENGELLENMESİ

Soruşturma sonuçlarının çarpıtılması

09.05.1976 tarihinde saat 9.20’de Upi ajansının haberi:

“Adalet Bakanı ‘kendini asarak intihar ettiğini’ açıkladı.”

Böylelikle Adalet Bakanlığı tarafından daha henüz ilk inceleme sonuçları bile gelmemiş olması gerekirken intihar tespitinde bulunulmuş oluyordu.

Dpa’nın (Alman Haber Alma Ajansı) 09.05.1976 saat 12.40’daki haberi:

“Dpa’nın güvenilir kaynaklardan öğrendiğine göre adli tıp otopsi henüz tamamlanmış değil.”

Kriminal polis de vakayı kesin olarak tespit ediyor:

“Otopsi sonucuna göre ölüm nedeni şüphe götürmeyecek biçimde asılmadır. Tespit edilen bulgular olayın objektif görüntüsü ile de örtüşmektedir. Yapılan incelemede yabancı etkenine dair bulgulara rastlanmamıştır.”

Polis ölümü araştırma çalışmalarında tüm yazışmaları bu mantık içerisinde şu başlıkla yürütüyor: “Konu: Kendini asarak intihar...”

Savcılık soruşturması bu çarpıtma mantığına uygun bir biçimde hemen 10.06.1976 tarihinde başlatıldı -öyle bir zamanda ki, henüz birçok inceleme sonuçları, mesela ampuldeki parmak izi bulguları eksikken.

İzlerin yok edilmesi...

a) Otopsi

Hükümetçe tayin edilen adli tıp uzmanı Patalog Prof. Rauschke otopsiyi öyle bir yöntemle gerçekleştiriyor ki, daha sonraki otopsi uzmanlarının tam ölüm nedenini belirleyebilmeleri olanaksız hale geliyor. 14 cm. uzunluğundaki sezeryan izi bile bulunamaz hale geliyor. Rauschke ayrıca daha sonraki otopsi uzmanlarına açıklama yapma yasağı koyduruyor. Rauschke'nin RAF'a karşı açılan davalarda iki referansı bulunuyor.

04.05.1975 tarihinde Siegfried Hausner'in cezaevi doktoru tarafından ölüm nedeni olarak görülen kafatası yaralarını görmezden gelmişti. Bu süre içerisinde bu kafatası yaralarının Siegfried Hausner'in Stockholm'daki Alman Konsolosluğu önündeki yakalanması sırasında polislin silah kabzası ile vurması sonucu oluştuğu ortaya çıkıyor.

19.06.1975'de Prof. Rauchke Ana Davada 4 mahkumun, kendilerini muayene bile etmeden duruşmaya katılmalarında herhangi bir engel olmadığını yeminle beyan etti. Bu tespit daha sonra mahkemece tayin edilen dahiliye ve nöroloji uzmanlarının çürütüldü.

b) Hücrede tadilat

Ulrike Meinhof'un ölümünden hemen iki gün sonra hücresi hiçbir geçerli neden olmadan tamamen yeni baştan boyandı. Dikkat çekici olan ise, mahkumların söylediğine göre normal koşullarda pek mümkün olmayan tel örgülerin kalın bir biçimde boyanması. Böylece her ihtimale karşın var olabilecek tüm izler, ailesinden birilerinin, avukatlarının veya mahkumlardan birinin hücreye girmesinden önce silinmiş oluyordu.

Paralellikler:

18.10.1977'de Stammheim'da tutukluların ölümünden hemen

sonra hücrelerindeki “... Tüm eşikler ve kapı dolguları çıkarılmıştı...” ve “ ...duvarlardaki alçılanmış bölümler kısmen sökülüştü...” (Baden-Württemberg Eyalet Hükümetinin 26.11.1977’deki açıklaması.)

Kamuoyunun engellenmesi

a) Otopsi

Otopsi seri muhakeme usulü ile gerçekleştirildi, öyle ki ne bağımsız şahitler ne de Ulrike Meinhof’un yakınları bir denetleme bulundular.

“Ne tutuklular ne Ulrike Meinhof’un kızkardeşi ne de avukatı cesedi gördüler. Saat 10.45’te avukat Arndt Müller’in geleceği öğrenilince ceset ailesine ve avukatlara haber verilmeden, nereye ve ne yapılacağı bilinmeyen bir yere götürülüyor. Bağımsız bir patologun otopside hazır bulunmasını engelleyen ise savcı Heissler’in talimatı.” (Tutukluların açıklamalarından.)

b) Hücre araması

Aynı durum 10.05.1976’da hücrede yapılan arama sırasında da yaşanıyor.

“Ulrike Meinhof’un avukatı Croissant vasi olarak ve ayrıca kız kardeşi Savcı Heissler’e ve hapisyanenin birinci müdürü Nusser’e hücre araması sırasında hazır bulunmak istedikleri konusunda ısrar ediyorlar.

Savcı Hessler bunu kabul ediyor. Dr. Croissant yanında U. Meinhof’un kızkardeşi ile birlikte önceden tespit edilen saatte, saat 9.30’da Stuttgart Hapishanesi’ne geldiklerinde ne o ne de U. Meinhof’un kızkardeşi hücrenin bulunduğu 7. kata bırakılmıyorlar. Savcı Heissler daha sonra Avukat Croissant’a, kendisini 7. kata, Ulrike Meinhof’un hücrelerine bırakmayan kişinin, kendisine binaya giriş yasağı konmasından dolayı cezaevi müdürü ve onun üstü olan adalet bakanlığı olduğunu söylüyor. Ardından da kendi-

sinin de “soruşturmanın başı olarak” daha önce evet demesine rağmen Avukat Croissant ve U. Meinhof’un kızkardeşinin arama sırasında hazır bulunmamasına karar verdiğini söylüyor. Ulrike Meinhof’un avukatlarından birinin, Avukat Oberwinder’in hazır bulunmasının yeterli olacağını ilave ediyor. Ancak savcı Heissler’in bu açıklamasına karşın Avukat Oberwinder de aramaya katılmıyor. Milli İstihbarat Dairesi’nin devlet istihbarat birimi tarafından hücreye girişi engelleniyor. Dışarıda koridorda beklemek zorunda kalıyor. Onun hücrede devlet istihbarat birimi elemanları gibi bir gözlem yapması ve arama sırasında yapılanları görmesi mümkün olmuyor .” (Uluslararası Batı Avrupa’daki Politik Tutsakları Savunma Komitesi’nin belgelerinden.)

c) Bağımsız bir heyetin incelemesi

Ulrike Meinhof’un kızkardeşinin ve avukatlarının uluslararası bağımsız bir heyetin tayin edilmesi talebine Baden-Württemberg Adalet Bakanlığı kesin olarak şu cevabı veriyor: “Ölüm nedenine ilişkin soruşturma ilgili savcılık ve mahkeme tarafından yürütülmektedir. Herhangi bir uluslararası heyete gerek ve lüzum yoktur.”

Paralellikler...

Bakanlar Kurulu 18.10 1977’de otopsi işleminin doğruluğuna ilişkin şüphe duyulmaması için tutukluların avukatlarının dışında uluslararası alanda tanınmış olan kuruluşların, mesela Uluslararası Af Örgütü’nün (AI), Tutuklularla Yardım Komitesi’nin bir üyesinin otopsiye katılması kararını aldı. Otopside Prof. Holczarbeck, Wiyana ve Prof. Hartmann, Zürih hazır bulundular, ancak sadece izleyici olarak, yani otopsiyi birlikte yapanlar olarak değil. Bunun için de kendi bulgularını ortaya koymaları mümkün olmadı. AI’nin otopside bulunamaması ise otopsinin birkaç saat ertelenmesi ricasının Baden-Württemberg Adalet Bakanlığı’na ret

edilmesinden kaynaklanıyor. Daha sonra Aİ'nin Almanya Seksiyonu temsilcisi Bruno Thiesbrummel'in 22.06.1977 tarihinde yaptığı açıklamaya göre, Aİ tarafından görevlendirilen Danimarkalı adli tıp uzmanını, otopside hazır bulunması için zamanında getirebilmek mümkün olmamış.

Neden tarafsız şahitler ya da avukatlar olmadan hücre araması yapılıyor? Bu hücre aramalarında sözde kulaklıklar, radyolar, mors cihazları, patlayıcı madde ve hatta neden olmasın atom bombaları mı açığa çıkarmayı düşünüyorlar?

Devlet yetkililerinin uluslararası kuruluşları -hem de Almanya'yı eleştiren ülkelerden- 18.10.1977 tarihinde Stammheim'da yaşanan ölüm olaylarının soruşturmasına dahil etme sözü yerine getirilmedi. Bunun yerine Baden-Württemberg meclisindeki parlamenterlerden oluşan, görevini, olayın kriminal gelişiminin kendi alanına girmemesini gerekçe göstererek, sadece politik sorumluluklarını açıklamakla sınırlandıran bir soruşturma heyeti oluşturuldu. "Frankfurter Rundschau" gazetesinin bile hakkında şunlardan başka yazacak bir şey bulamadığı bir heyet: "Baden-Württemberg meclisindeki politikacılar şöyle dalga geçiriyorlarmış: 'Parlamenterlerden oluşan heyetin önüne üç tarz şahit çıkıyor: hiçbir şey bilmeyenler, hiçbir şey bilme izni olmayanlar ve açıklama yapma izni olmayanlar.'"

Ulrike Meinhof'un ölümüne ilişkin savcılık soruşturmasına yanıt verilemedi, çünkü soru da sorulmadı. Stammheim'daki tutukluların ölümüne ilişkin soruşturmalar hiçbir şeyi açıklayamadı, çünkü her cevap yeni bir soruyu ortaya çıkarıyor.

Tutuklamalar

Savcılığın, ölümü soruşturma sırasındaki gizli tutma taktiği ile birlikte intihar tezine karşı yapılan itirazları yaygınlaştıranların saf dışı edilmeleri gündeme geliyor.

Federal savcılığa başvuran savcı Heissler U. Meinhof'un vasisi avukat Croissant'ı tutuklatıyor. Croissant savcı Heissler'in intihar tezini çürütecek olan ölümü inceleme dosyasındaki çelişkileri ve bulguları avukatlardan, doktorlardan ve yazarlardan oluşan uluslararası bir komisyona sunacağını açıklıyor. Federal savcılık devreye girdikten sonra avukatlar Croissant, Schily, Heldmann ve Temming ölümü araştırma davasının dışında bırakıldılar. Aksi takdirde Stammheim davasındaki avukatlık görevlerinden de çekilmek zorunda kalacaklardı.

Paralellikler

Stammheim'daki ölümlerin (18.10.1977'de yaşanan ölümler) hemen sonrasındaki bir zaman diliminde Uluslararası Soruşturma Komisyonu'nun Almanya Seksiyonu'nun Stuttgart Bürosu'nun tahrip edildiği; avukatların ve büro çalışanlarının tutuklandığı ve Avukat Croissant'ın 16.11.1977'de Almanya'ya iade edildiği bir süreç yaşanıyor. Klaus Croissant Fransa'dan siyasi iltica talebinde bulunmuştu.

İntihar nedenleri uyduruluyor

Federal savcılık intihar tezini güçlendirmek için intihar nedeni işlevi görmesi amacıyla tutuklular arasında sahte gerginlik haberleri yayıyordu. U. Meinhof'un ölümünden henüz birkaç saat sonra kullanılan dile kadar 1972'de verilen haberlerle aynılık taşıyan bir basın açıklaması yapılıyor!

Dpa haberi, 09.05.1976 Karlsruhe/ Bonn

"Federal savcılığın yaptığı araştırmaya göre Ulrike Meinhof ile Stuttgart'taki anarşist davasından yargılanan sanıklar arasında 41 yaşındaki kadının (U. M) intiharından daha haftalar öncesinden 'belirgin gerginlikler' mevcutmuş. Federal savcı Bonn'da

yayın yapan ‘Die Welt’ (Dünya) gazetesinin Ulrike Meinhof, Andreas Baader, Jan Carl Raspe ve Gudrun Ensslin arasındaki “ciddi görüş ayrılıkları” hakkında güvenilir kaynaktan bilgi almak amacı ile Pazar günü yaptığı davette bu tespit doğrultusunda hareket etti. Kaul bununla bağlantılı olarak U. Meinhof ve A. Baader arasında ‘kesin görüş ayrılığı’ olduğundan söz etti. ‘Die Welt’ gazetesinin Dpa’ya gönderdiği bir yoruma göre U. Meinhof kendini giderek izole edilmiş hissediyormuş ve Gudrun Ensslin’in verdiği davaya hazırlık ifadesi kendisini yıpratmış, Mayıs 1972’de yaşanan bombalama eylemleri RAF’ın hanesine yazılmış.”

Bu haberin verildiği tarihe kadar ne adalet bakanlığı, ne de savcılık neden intihar olduğuna dair bir açıklama yapmışlardı. Tutukluların ifadesine göre hem Schreitmüller, hem de Henck Federal Savcılık tarafından yayılan bu grup içindeki gerginlik ve görüş ayrılıklarına dair hapishaneden herhangi bir bilginin, (ne resmi, ne de gayri-resmi) belgenin dışarıya çıkarılmadığını söylüyorlar. Her ikisi de bunun zaten mümkün olmadığını, çünkü bu “gerginlikler” hiçbir zaman olmadığından buna ilişkin belge ya da bilginin de olamayacağını söylüyorlar.

Baden-Württemberg Adalet Bakanlığı’nın da bu konuda bilgisi yoktu. Bu nedenle Bender 10.05.1976’da yaptığı basın açıklamasında şunları söylüyor: “Eğer gerginlikten söz edilebiliyorsa ve söz edilmişse, o zaman bu konuda ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Diyorum ki, bu durumda mesele bizim için önem arz ederdi, eğer bu ... gerginliklerin tepkisi olarak intihar gerçekleşmişse...”

Ama biz bunda ne mantık ne de bağlantı görebiliyoruz. Çünkü eğer bu gerginlikler olmuş olsa bile bunlar eski ve çok uzun zaman öncesinde yaşanmış olabilir ve şimdiye kadar da bizi bugün meşgul eden reaksiyona neden olmamıştır. Ben sözü edilen olası gerginlikler ile bugün önümüzde duran sorun arasında mantıklı bir bağlantı göremiyorum...”

Federal savcılığın açıklamaları soruşturmaların devamının hangi yönde gelişeceğini gösteriyordu:

O zamana kadar Stuttgart Hapishanesi'ndeki memurlara grup arasındaki gerginliklere dair soru sorulmamıştı.

Hatta Renate Frede ilk açıklamasında ayrıca şunları söylüyor: “Sözü edilen tarihte Bayan Meinhof yine her zamanki gibi sakindi...”

Daha sonra yaptığı inkarda ise aynı konuda şunları söylüyor: “Son zamanlarda sık sık Bayan Meinhof’un kafasının karışık ve unutkan olduğu dikkatimi çekti. Örneğin sık sık hücreden dışarı çıkıyor, kafasını ellerinin arasına alıyor ve bir şey unuttuğu için yine geri gidiyordu. Dikkatimi çeken diğer bir şey ise son zamanlarda avluya toplu çıkışlara katılmamasıydı. Benim düşünceme göre kendini biraz tecrit etmişti. Son zamanlarda görüşmeler sırasında Andreas Baader tarafından kendisine sık sık bağırıldığımı duydum...”

Son tanımlamalara ilişkin...

Federal savcılık 12.05.1976 tarihinde bir yanıt bulduğuna “inanıyor”. Savcılık içeriğinde U. Meinhof ile mahkum arkadaşları arasındaki, özellikle de Gudrun Ensslin ile arasında yaşanan ideolojik görüş ayrılıklarına, belki de hatta kişisel tarzdaki ayrılıklara değinilen daktiloda ve elle yazılmış kağıtlar ele geçirdiklerini açıklıyor.

Ve Stammheim’da çalışan bir memur onaylıyor: “Bayan Meinhof son zamanlarda mahkum arkadaşları tarafından sık sık provoke ediliyordu. Bu nedenle kendisi geceleri metinler yazıyor ve bunları ertesi sabah Andreas Baader’e veriyordu. O ise yalnızca ‘bok’ diyor ve kağıtları yırtıyordu.”

Bunun üzerine intihar “şüphe götürmeyecek” biçimde ortada ol-

duğundan soruşturma işlemi için savcı Heissler görevlendiriliyor.

“Hücrede ele geçen belgeler kesin olarak onun (U. M.) ve diğer tutuklu arkadaşlarının arasında -geçmişte de yaşandığı bilinen- büyük olasılıkla U. Meinhof’un intihar gerekçelerinden biri olabilecek yılgınlığı ve depresyonu oluşturan derin görüş ayrılıklarının yakın zamanda da yaşandığını göstermektedir.”

Bunun ardından Reuter 09.05.1976 saat 11.04’de şu haberi yaptı:

“Savcı Heissler U. Meinhof’un yaşamına son vereceğine dair en küçük bir belirti göstermediğini söylüyor... Heissler arkada hiçbir belge bırakılmamış olmasına üzülüyor. Aklına yalnızca Federal savcılığın 09.05.1976’da yaptığı, içeriği ‘Stuttgarter Zeitung’un 14.04.72 (bu tarihe ilişkin orijinal de var) tarihindeki yalan haberi ile aynı olan açıklamayı tekrarlamak geliyor. U. Meinhof derin görüş ayrılıklarından dolayı kendini diğer grup elemanlarından tecrit etmiş, siyasal çöküntüye uğramış ve tam bir tecrit içerisinde yaşamına son vermiş.”

Biz U. Meinhof’un ölümünden önceki son aylarda özellikle şu konular üzerinde çalıştığımızı biliyoruz:

Rus Ekim Devrimi, 3. Enternasyonal, BRD’nin (Federal Almanya) tarihi, SPD’nin (Alman Sosyal Demokrat Partisi) tarihi, Federal Almanya’nın emperyalist zincirdeki rolü. Bu konulara ilişkin notlar alıyor, bunları istihbarat birimlerinden korumak amacıyla ziyarete çıkarken bile yanında taşıdığı siyah suni deriden bir dosya kapağında saklıyordu. Evraklarının vasisine teslimi sırasında siyah dosya kapağının içindeki bu notlara rastlanmadı, içinde yalnızca bazı mahkeme kararları ve gazete kupürleri vardı.

Paralellikler

Gudrun Ensslin’in, Jan Carl Raspe’nin ve Andreas Baader’in

ölümlerinin ardından da yine aynı tarza uygun olarak mahkumların güvenlik elemanlarına “intihar tehdidinde” buldukları söylemi yayıldı.

Mahkumların gerçek görüşlerini ortaya çıkaracak olan son belgeler bu olayda da açığa çıkarılmadı. Başbakanlık dairesi şefi Schöller’e yazılmış olan, Gudrun Ensslin’in bir dosyada sakladığı ve cezaevindekilere 17.10.1977 tarihinde üstüne basarak söylediği mektupların varlığı da hükümet sözcüsü Bölling tarafından ret edildi.

İmhanın mantığı

Şimdi Jan Carl Raspe, Andreas Baader, Gudrun Ensslin ve Ingrid Schubert’in de Alman hapishanelerinde ölümünün ardından daha önceki dönemlerde, tutukluların hapiste oldukları sırada yaşanan olaylar tutukluların bedenlerinin dokunulmazlığına saldırı niteliği kazanmakta ve bu tutukluların ölümlerinin göz göre göre ve kasıtlı olduğu izlenimi yaratmaktadır.

Birbirinden bağımsız olarak düşünüldüğünde şu olaylar münferit vakalar olarak değerlendirilebilir. Ancak toplamına bakıldığında tamamen farklı bir izlenim yaratıyorlar.

Andreas Baader’in Mayıs/Haziran 1973 döneminde yaptığı açlık grevi sırasında, doktor tarafından tespit edilen ağır böbrek rahatsızlığı sonucunu doğuran, içme suyunun günlerce kesilmesi olayı

Böbrek hastası Andreas Baader’in 4 Kasım’da açlık grevinin 51. gününde zorla beslenmeye tabi tutulması.

Ronald Augustin’in içme suyunun aynı açlık grevi sırasında 14-18 Ekim arasında kesilmesi; bu yaptırımın kaldırılması ancak mahkeme kararıyla sağlanabildi.

(Orijinaldeki nota göre yaptırımlara ilişkin liste eksik yazılmış -ÇN)

Ulrike Meinhof'un duruşunu bireysel ve patolojik olarak karakterize etme çabası:

Federal hükümet -Helmut Schmidt'in de (o dönemin Almanya Başbakanı -ÇN) bir hükümet açıklamasında programatik olarak formüle ettiği gibi- Almanya'daki radikal muhalefet mensupları olarak gördüğü RAF tutuklularını politik ve moral olarak sindirmeye çalıştı. RAF'a katıldığı dönemden itibaren U. Meinhof'a yönelik karalama önce bireycilik ve daha sonrada davranışının bir akıl hastalığına bağlanması biçiminde oldu.

Bu nedenle U. Meinhof'a daha fazla, daha katı yaptırımlar uygulandı. Bunların hepsi U. Meinhof'un politik iradesini kırmaya yönelikti, daha doğrusu onun politik kimliğini psikopatça bir hastalığın ürünü olarak sunma çabası. U. Meinhof'un diğer tutuklulardan ayrı tutulması onun yaşam öyküsünde yatmaktadır. Bu öykünün gelişimi kamuoyunca o kadar yaygın olarak bilinmemektedir ki, çarpıtmaya ve karalamaya ihtiyaç duyulmaktadır.

Kendisi Almanya'da atom silahlanmasına karşı oluşturulan Paskalya Yürüyüşü hareketinin ve yasaklanmış olan Alman Komünist Partisinin üyesi. "Konkret" (Somut) dergisinin yöneticiliğini yaptığı dönemde epeyce politik ağırlığı vardı ve ahlaki dürüstlüğü şüphe götürmezdi.

Legalden kopuşu kendi görüşü doğrultusunda mücadelenin sürekliliği ile açıklanabilir. Bu durum ahlaki çöküntü, eşkıyalık, suç işlemeye eğilimli olarak tanımlanamaz.

Ulrike Meinhof daha tutuklandığı gün Köln Ossendorf Hapishanesi'ne götürüldü ve burada cezaevinin kadın psikiyatri bölümüne konuldu. Bu bölümde yalnızca sosyal olarak değil, aynı zamanda gürültü ve sestten de tamamen izole edilmişti. Bu gerçeği cezaevi müdürü 20.12.1972 tarihinde üstlerine yazdığı bir yazıda şöyle ifade ediyordu:

"Cezaevinin erkekler bölümünde tutuklu, Proll Cezaevinin en

azından akustik yaşamına katılabilirken, tutuklu Meinhof bulunduğu odada akustik olarak da tecrit edilmiş durumdadır.”

Ulrike Meinhof bu tam izolasyon koşullarında ilk olarak 15.06.1972’den 29.02.1973’e kadar 237 gün kaldı, ikinci kez 21.12.1973’den 03.01.1974’e kadar ve üçüncü kez de Gudrun Ensslin ile birlikte 05.02.1974’ten 30.04.1974’e kadar kaldı. Köln Hapishanesi psikoloğu Jarne, U. Meinhof’un bu tarz kapatılmasına ilişkin 01.02.1973 tarihinde şunları söylüyordu:

“Tutuklu üzerindeki psikolojik baskı, ağır hücre cezalarında normalde bile dayanılmaz olan ölçülerin epeyce üzerinde. Eğer deneyimden hareketle bir tutuklu için tek hücre cezası yalnızca sınırlı bir süre katlanılabilir ise, bunun özellikle tutuklu Meinhof için geçerli olması gerekiyor, çünkü kendisi çevresindekileri algılamaktan tamamen tecrit edilmiş durumdadır.”

Federal savcılık büyük bir ihtimalle U.Meinhof’un “ölü bölümde” çöküntüye uğrayacağını hesap ediyordu.

Bu çöküntüyü onun bir ruh ve akıl hastanesine sevk edilmesi izleyecekti.

Federal savcılık 04.01.1973 tarihinde hapishane psikoloğu Dr. Götte’ye yazdığı bir yazı aracılığı ile U.Meinhof’un akli dengesine ilişkin bir rapor düzenlemek üzere kamuya açık bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesine götürülmesine gerek olup olmadığını kontrol etmesini talep ediyor.

Federal savcılığın bu projesi hayata geçirilemedi, çünkü tutukluların 17.01.1973’te başlattıkları açlık grevi ile birlikte izolasyon kamuoyunda beyin yıkama projesi olarak gündemleştirdi ve eleştirildi.

Federal savcılık bu defa da U.Meinhof’un beyninin incelenmesine yönelik kararlar alıyordu. Federal savcı Zeiss, Hamburg-Saar Üniversite Kliniği’ndeki Adli Psikoloji Enstitüsü Rektörü Prof. Dr. Witter’i bir psikolojik rapor hazırlamakla görevlendirdi-

yor. Federal savcılık 18.04.1973 tarihli yazısında yapılması istenen müdahalenin “zorunlu görülen incelemeye ilişkin” başlığı altında iletilmesini talep ediyor.

Bu girişimin nedeni U.Meinhof’da bir beyin tümörü olduğu yönündeki doğru olmayan iddiaya dayanıyordu. U.Meinhof’un 1962’deki hastalık öyküsünden bunun -savcılığın 04.01.1973’teki yazısında kasıtlı olarak yanlış tanımladığı biçimde- bir tümör değil, hamilelik döneminde oluşabilecek olan, içine fazla miktarda kan dolmuş olan katılgan doku bölgesinde ortaya çıkan süngerimsi oluşum. Bu teşhis savcılık tarafından bilinmesine karşın U.Meinhof’un beyninin incelenmesine yönelik hazırlıklar gündeme getirilmeye devam ediyordu. Bu girişimin ardındaki nedeni Federal Savcı açıkça ifade etmişti:

“Tüm bu insanların bir delinin peşinden gittiklerinin anlaşılması ne kadar vahim bir durum olurdu.”

Prof. Witter 10.05.1973 tarihinde federal savcının yazısına cevap verdi:

“Kafatası-beyin durumunun daha ileri düzeyde incelenebilmesi için şu tahkikatların yapılması zorunludur:

Kafatasının iki bölgesinin röntgeni, biri kafanın içindeki klipslerin (mandal toka) yerinin tam tespiti için, diğeri ise röntgende görülebilecek olası değişiklikler için.

Beynin bir “Szintigraphisi”nin çekilmesi

Baş savcılık Federal Mahkemenin soruşturma yargıcına Prof. Witter tarafından zorunlu görülen muayenelerin yaptırılması talebini ilettili. Federal mahkeme yargıcı Knoblich 13. 07.1973’te alınan kararda şu hükme vardı:

“Sanık U. Meinhof’un bir doktor tarafından hapisnede doktorluk etiğine uygun bir tarzda kafatası röntgeninin ve beyin ‘Szintigraphisinin’ alınmasına izin verilmiştir.

Bu uygulamalar gerekirse sanığın istemi dışında zor kullanıla-

rak ve narkoz altında da yapılabilir.”

Bu muayeneler federal savcının 18 Nisan 1973 tarihindeki cerrahi müdahalenin zeminini hazırlayan yazısıyla ilintili gibi görünüyor.((...).Eğer bir nöroloji cerrahına ihtiyaç duyulursa Hamburg’daki Üniversite Kliniği’nin nöroloji rektörü Bay Prof. Dr. Loewe’nin yardımını talep edeceğim.)

Zorla narkoz verme tehdidi ve U.Meinhof’un beynine müdahale edilmesi ancak kamuoyunun yoğun tepkisi ve çok sayıda doktorun itirazları sonucu boşa çıkarıldı.

Tüm bu U.Meinhof’u fiziksel ve psikolojik olarak çökertme girişimlerinin boşa çıkmasının ardından, psikolojik savaşın mantığı onun ideolojik kafasının kopartılmasını gerektiriyordu.

O dönemki dava pozisyonunda “intihar”

Stammheim davası Federal Almanya’ya uluslararası ölçekte ağır zararlar getirdi. Politik tutukluların tutukluluk koşulları ve savunmanın kısıtlanmasına yönelik çıkarılan özel yasalar Federal Almanya’daki gerici gelişmenin bir parçası olarak görüldü. Cenevre’deki Uluslararası Hukuk Komisyonu 1975’te yayımlanan raporunda Federal Almanya’yı, çıkardıkları yasalarla savunma hakkının engellenmesi konusunda hukuk sisteminde benzersiz uygulamalarda bulunan Şili, Hindistan, Endonezya ve Franco dönemindeki İspanya ile aynı kategoride değerlendirdi. Bundan kastedilen Stammheim davasının başlamasından hemen önce çıkarılan, 1975 yılından itibaren toplu davada kolektif bir savunmayı imkansız hale getiren, “Lex RAF” adlı özel yasa.

Tutuklular 04.05.1976 tarihindeki Stammheim duruşmasında, hazırlanmasında U. Meinhof’un büyük katkıları bulunan delil dilekçeleri sundular. Bu dilekçelerle amaçlananlardan biri de politik ve sendikal alandaki belli kişilerin maskesini düşürmekti; U. Meinhof bununla o dönemin SPD başkanı ve eski başbakan Brandt

ve Amerikan gizli servisi CIA arasındaki ilişkiyi ispat etmek ve ayrıca Brandt'ı şahit olarak mahkemeye çağırarak istiyordu.

Federal hükümetin temsilcisi olan Federal Savcılık bu dilekçelerle birlikte (4 yıl boyunca izolasyon işkence, çarpıtma, özel yasalar, savunmanın engellenmesi vb. uygulamalarla davayı depolitize etme) amaçlarının sekteye uğratılması sorunu ile karşı karşıya kalmıştı. Politik muhtevanın gizlenmeye ve RAF tutuklularının sorunsuz yargılanmaya çalışılması açığa çıkmış görünüyordu. Davanın bu noktasındaki hesaplaşmanın en yüksek seviyeye çıktığı aşıkardı.

“İntiharın” ardından yürütülen psikolojik savaş

Ulrike Meinhof'un “intiharı”, onu fiziksel ve psikolojik olarak çökertme girişimlerinin boşa çıkmasının ardından başvurulmuş son çare olarak yorumlanabilir.

Hamburg'da bulunan Eyalet Anayasa Mahkemesi Başkanı Horchem 1975 Mayıs'ında yapılan bir oturumda kafalarını koparma (yok etme) mantığına ilişkin şunları söylüyor:

“... Ulrike Meinhof'un tarzında ideolojilerin ortaya çıkmamasından kaynaklı erken bir tükeniş başlayacaktır. Gruplar eylemlilikleri sırasında yalnızca suç işlediklerini, ideolojik dayanaktan yoksun olduklarını anlayacaklar, kabul edeceklerdir. Ve daha sonra ise bu amaç, bu suça eğilimli enerji tükenecektir...”

Ulrike Meinhof'un ölümünün gizli servişçe geliştirilen RAF'a karşı mücadele stratejisi kapsamında olması ihtimal dışı değildir. Eğer bu böyleyse, o zaman onun “intiharı” herkese onun ve aynı zamanda RAF'ın politikalarının iflas ettiğinin kavratılması, “intiharı” ile birlikte de kendi tükenişini itiraf etmesi işlevini görecek. U. Meinhof'un ölümünün hemen ardından devlet istihbarat birimlerince medyaya sızdırılan yalan haber ve propaganda dalgası başladı.

Stammheim davası ile hiçbir alakası olmayan Federal savcı Kaul, U. Meinhof'un ölümünün açıklanmasının ardından basına iki saat kadar "grup arasında gerginliklerden" söz etti. U. Meinhof'un -güya geride bıraktığı- mektupları bunu kanıtlıyormuş. Daha sonra ortaya çıktı ki bu mektuplar onun ölümünün ardından bulunmamış, bilakis 1973-1975 arası yapılan hücre aramalarında ele geçmiştir.

Frankfurter Rundschau gazetesinde yayımlanan ve intihar tezini desteklemeyi amaçlayan makalede mektuplardan yalnızca bazı alıntılar verilmişti. (U.Meinhof'un yalnızca geride bıraktığı 1200 mektup, tutanak vb. bulunmaktadır.) Çünkü mektupların kısaltılmamış ve bütününden koparılmamış hali devlet istihbaratının empoze etmeye çalıştığı şeyin aksini kanıtlıyordu.

Diğer şüpheli ölüm vakalarından bazıları:

Petra Schelm; 15 Temmuz 1971

RAF militanlarına yönelik ilk büyük yakalama operasyonunda sol gözünün altına isabet eden bir makineli tüfek kurşunu ile öldürüldü.

Holger Meins; 9 Kasım 1974

Devlet yetkilileri onu tecrit hapsinin imha edici koşullarına karşı yaptığı açlık grevi sırasında planlı bir biçimde ölüme terk etti.

Katherina Hammerschmidt; 29 Haziran 1975

Berlin JVA Hapishanesi'nde aylarca gerekli tıbbi müdahale yapılmaması sonucu öldü. Katharina Hammerschmidt RAF tutuklusuydu. 29 Haziran 1975'te, tahliyesinden 19 ay sonra bir tümör sonucu öldü.

Siegfried Hausner; 4 Mayıs 1975

Stammheim Hapishanesi'nde, ağır yaralıyken, onu tedavi eden İsveçli doktorların açık bir biçimde, sevk edilmesinin ölümü anlamına geleceği yönündeki uyarılarına rağmen bu hapishaneye nakle edildi.

Andreas Baader, Jan Carl Ruspe; 18 Kasım 1977

Stuttgart Stammheim Hapishanesi'nde silahla vurulmuş olarak bulundular. Her ikisi de RAF tutuklusuydu.

Gudrun Ensslin; 18 Kasım 1977

Stuttgart Stammheim Hapishanesi'ndeki hücrelerinde asılmış olarak bulundu. Kendisi RAF tutuklusuydu.

İngrid Schubert; 12 Kasım 1977

Münih-Stadelheim Hapishanesi'ndeki hücrelerinde asılmış olarak bulundu. Kendisi RAF tutuklusuydu.

Georg von Rauch; 4 Aralık 1971

Bir sivil polis tarafından bir metre mesafeden kafasına ateş edilerek öldürüldü.

Sigurd Debus; 16 Nisan 1981

İki aylık açlık grevinin ardından zorla beslenerek öldürüldü. Anti-empyralist gruplardan birinin militanı olan bir tutuklusuydu.

“Çok güvenli görünüyorsunuz! Fakat sanmayın ki bu böylece devam edecek! Öfke ve nefret büyük geminizin makine dairesinde terden geberenlerle birleşecek, biliyorum. İspanyol, Türk, Yunan, Arap, İtalyan göçmenler ve Avrupa'nın tüm ezilenleri ve tüm kadınlar, ezildiğinin, aşağılandığının sömürüldüğünün farkında olan tüm kadınlar neden burada olduğumu ve beni neden öldürmek istediğinizi anlayacaklar.. Gardiyanlar, yargıçlar, politikacılar!!! Hiçbiriniz umurumda değilsiniz. Asla beni delirtmeyeceksiniz! Beni sağlam öldüreceksiniz... Böylece herkes katillerin devleti ve katillerin hükümeti olduğunuzu anlayacak! Herkes sosyal demokrasinin neye benzediğini anlayacak!”

“Bir yandan anti-otoriter politika yapıp, öte yandan evde çocuklarımızı dövemezsiniz. Ama politika yapmadan da evde çocuklarımızı dövmemeye uzun süre devam etmeniz mümkün değil. Yani rekabet koşullarını, aile dışında da ortadan kaldırmak için mücadele etmeden, aile içindeki rekabet koşullarını ortadan kaldıramazsınız, ki bu koşullarla ... aileyi bırakmaya başlayan herkes karşılaşır.”

Ulrike Meinhof

“Halklara dönük saldırıların ‘terörle mücadele’ adı altında yoğunlaştığı günümüzde, emperyalist-faşist Alman devleti, devrimcilere dönük, RAF militanları özgülünde geçmişte yürüttüğü karalama, halktan soyutlama kampanyalarını, yine RAF üzerinden yeniden başlatmış bulunuyor. RAF militanlarının ‘intihar’ ettiği fikrini pekiştirmek için yalancı tanıklar

bulunuyor, filmler çekiliyor, eski devrimci artıklarının ağzından başta Meinhof ve Baader olmak üzere, devrimciler karalanmaya çalışılıyor. Çünkü onlar da artık biliyorlar ki, gittikçe daha geniş yığınlar, ‘Özgürlük, özgürlük mücadelesiyle gelir’ şiarını kendilerine rehber ediniyor!

‘Özgürlük, özgürlük mücadelesiyle gelir’ şiarının ardından giden devrimci kadınların sayısı ise her geçen gün artıyor. Gerek dünyada gerekse ülkemizde onlarca, yüzlerce ve hatta binlerce kadın bu şiarın ardından gitmeyi sürdürüyor. Onlar kah dağlarda gerilla kah F tipi hapisanelerde tutsak olarak, ama ille de kan-can bedeli bir mücadelenin içinde, yani sınıf mücadelesinin en keskin cephesinde yerlerini almakta bir an bile tereddüt etmemekteler.

Suzan Zengin

Bugün hepimiz için zor bir gün...

Bugün yoldaşımızı, dostumuzu, ablamızı, annemizi, sevgili-mizi sonsuzluğa uğurladığımız en zor gün.

Biz ondan insan hakları mücadelesinin, insan olma mücadelesi olduğunu öğrendik. Biz ondan Hindistan'ı, Filipinler'i; buradaki halkın düzene karşı mücadelesini öğrendik.

Enternasyonalizm mücadelesi nedir, onu öğrendik. Biz ondan devrimciliği, gazeteciliği öğrendik. Bir işçiye ses kayıt cihazını uzatmanın, ne büyük bir devrimci faaliyet olabileceğini öğrendik.

Suzan Zengin, mücadelemizin her alanında emeği ve alınteri olan bir yoldaşımızdı. Suzan, Yeni Demokrat Kadın mücadelesine hapisane koşullarından kaynaklı çok dahil olamadı belki ama, o, çok önemli bir şeyi başardı: Yıllardır emek verdiği ve içinde bulunduğu her mücadele alanının kadın yüzü/kadınlaşan yüzü oldu.

Yeni Demokrat Kadınlar olarak bugün Suzan Zengin gibi bir devrimcinin, kadın bir devrimcinin yoldaşı olduğumuzu ve bize bıraktığı mücadelesini omuzlarımızda taşıyacağımızı büyük bir onurla söylüyoruz. Suzan yoldaş, seni kadınların kurtuluş mücadelesinde yaşatacağız!

(Yeni Demokrat Kadın'ın Suzan Zengin'in ardından yazdığı mesaj, Ekim 2012)

RAF (Kızıl Ordu Fraksiyonu) liderlerinden Ulrike Meinhof, faşist Alman devleti tarafından ağır tecrit altında tutulduğu Staimmheim Hapishanesi'nde 9 Mayıs 1976 tarihinde ölü olarak bulundu. Hapishanenin açıklaması, kendini asarak intihar ettiği yönündeydi. Bu senaryoya inanmayan ailesi ve yoldaşları yoğun bir çaba ile uluslararası bir soruşturma komisyonu kurulmasını sağladı. Bu kitap, komisyonun

Ulrike'nin öldürüldükten sonra hücre demirlerine asılmış olduğunu kanıtladığı sonuçları içermektedir.

Kitabın çevirisini yapan Suzan Zengin de 2009 yılında Özgür Gelecek gazetesi Kartal Temsilcisi iken bir komplo sonucu gözaltına alınmış ve 2 yılı aşkın bir süre Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde tutuklu kalmıştır. Bu süreç boyunca tüm çok ciddi sağlık sorunlarıyla karşı karşıya kalmış, tedavisi sürekli olarak engellenmiştir. Ve 2011 yılında serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra bu hastalıklarının neticesinde yaşamını kaybetmiştir.

Kitabın konusu olan Ulrike Meinhof ve çevirisini yapan Suzan Zengin'in, bu iki devrimci kadının anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Yeni Demokrat Kadın

ISBN 978 975 7919 59 9

9 789757 919599